

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 4

V legislatura / Primer període

Dissabte

16 de desembre de 1995

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS

Sessió plenària núm. 2, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Manifestació

de condol per la mort del Sr. Manuel Gutiérrez Mellado

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley,
candidat proposat a la presidència de la Generalitat (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa el dia 14, es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

— **1. Manifestació de condol per la mort del Sr. Manuel Gutiérrez Mellado**

El president adreça a la cambra unes paraules de condol per la mort de l'Excm. Sr. Manuel Gutiérrez Mellado i en fa la remembrança.

91

— **2. Debat del programa i votació d'investidura del diputat M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (Tram. 201-00001/05) (Continuació)**

Exposició del candidat a la presidència de la Generalitat: Sr. Pujol i Soley (CiU).

91

La sessió se suspèn a les onze del matí i catorze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i vuit minuts.

Intervenció dels grups

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

100

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Colom i Colom (ERC).

103

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).

107

Intervenció del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

109

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

112

Resposta conjunta del candidat a la presidència de la Generalitat: Sr. Pujol i Soley (CiU).

112

Rèpliques: Sr. Ribó i Massó (IC-EV), Sr. Colom i Colom (ERC), Sr. Vidal-Quadras i Roca (P), Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) i Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

113

Votació: és elegit president de la Generalitat el Sr. Jordi Pujol i Soley per 60 vots a favor, 11 en contra i 63 abstencions.

117

El president comunica a la cambra que el Sr. Jordi Pujol i Soley resta investit president de la Generalitat.

117

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i deu minuts.

Sessió plenària núm. 2.3

La sessió, suspesa el dia 14, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat dels consellers, en funcions, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, de la consellera de Justícia en funcions i dels consellers, en funcions, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per la mort del Sr. Manuel Gutiérrez Mellado

Senyores diputades i senyors diputats, crec expressar el sentiment d'aquest Parlament en manifestar el més sentit condol per la mort de l'excel·lentíssim senyor Manuel Gutiérrez Mellado. És reconegut per tothom que el capità general Gutiérrez Mellado va jugar un paper cabdal en el procés de transició, iniciant la reforma de les forces armades, tot conduint-les a acceptar plenament el seu paper constitucional, a la vegada que va portar arreu un tarannà de moderació, de concòrdia i de diàleg, mostrat en reiterades i delicades ocasions. Amb la mort de Manuel Gutiérrez Mellado desapareix una gran personalitat de la qual servarem l'exemple del seu servei a la democràcia.

Debat d'investidura del candidat a la presidència de la Generalitat

(Continuació)

En reprendre la sessió, té la paraula el candidat proposat, el molt honorable senyor Jordi Pujol i Soley.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, després del vot d'abans-d'ahir, comparec davant aquesta cambra per sol·licitar novament la investidura. Segurament, una de les raons per les quals s'estableix un interval de dos dies entre la primera i la segona votació és per donar temps que els grups i els diputats reflexionin. Ara bé, vostès comprendran que el programa i el projecte de país, les dues coses alhora, el programa polític i el projecte del país dels quals els vaig parlar abans-d'ahir no són el fruit d'una improvisació, ni són el fruit d'una tàctica conjuntural, sinó que en realitat són el programa i el projecte que fa molts anys que Convergència i Unió defensa, que el Govern de la Generalitat defensa i que jo personalment defenso. Per tant, pocs canvis es poden introduir aquí.

Una altra cosa és que posem –i ara ho faré– més l'accent en unes coses o en unes altres, que es prioritzi

d'una manera o d'una altra i, sobretot, que això es faci tenint més o menys en compte fets, diguem-ne –sense donar cap to pejoratiu a la paraula–, més conjunturals; a més tenint en compte, per exemple, quina és la composició del Parlament, quins són els resultats del 19 de novembre, etcètera. En tot cas, jo, avui, el que faré és ratificar-me en el que els vaig dir en el meu discurs de dimecres i en el debat de dimecres també, això sí, subratllant tot allò que significava voluntat de negociació. Per tant, el meu discurs d'avui tindrà tres parts: subratllar alguns punts del nostre programa, primer; segon, fer palesa, una vegada més, la situació que s'ha creat després de les eleccions, i tercer, referir-me a aquest esperit negociador, a aquest clima negociador que els deia.

Naturalment, si avui, jo, ara faig referència a alguns punts concrets dels quals els vaig parlar l'altre dia, per dir-ho així, ho extrec del conjunt del magma del discurs i ho presento, doncs, d'una manera més individualitzada, vol dir que en aquests punts hi donem una especial importància. I en aquest sentit començo per repetir que l'enfortiment i la difusió, és a dir, treballar amb intensitat i profunditat però també amb extensió, amb expandiment, l'enfortiment i la difusió del sentiment decatalanitat amb tota la gamma de matisacions que el caràcter plural del nostre poble reclama serà un objectiu prioritari nostre; és a dir, l'enfortiment de la substantivitat de la nostra identitat, de l'entitat com a poble, però també el reforçament del sentiment de pertinença i d'adhesió a aquesta identitat, a aquest poble català. I tot això presidit per aquella preocupació per la cohesió social i per la convivència, sense les quals el nostre poble quedaria fet miques, quedaria..., es faria fonedís, i que són només possibles, aquesta cohesió i aquesta convivència, només són possibles si imperen el respecte i la comprensió de tots envers tothom.

En aquest sentit, jo vaig parlar de la gran prudència amb què volem actuar, perquè amb això més que amb cap altra cosa Déu ens lliuri d'un ja està fet. Però de tota manera dintre d'aquesta prudència vaig ratificar la nostra voluntat de continuar la política lingüística que estem fent a tots els camps, també en el camp de l'ensenyament. I si bé és cert que tornarem a plantejar en el Parlament, als diversos grups polítics del Parlament, per veure si aconseguim el consens que busquem i que considerem necessari per tirar endavant una possible reforma de la Llei, sí que també és cert que l'accent el posarem, mentre no tinguem el consens per a aquest altre tema, en l'aplicació del Pla de normalització, orientat sobretot cap a l'enfortiment, cap l'expandiment de l'ús social del català, pla de normalització que es desprèn plenament –i que, per tant, lògicament no hauria de tenir discussió– de la Llei de normalització lingüística actualment vigent i que va ser fruit d'un vot unànimе d'aquest Parlament.

Permetin-me una petita, petita digressió, ja que parlem d'això, i que amb aquesta digressió m'uneixi a les paraules del molt honorable president del Parlament referents al general Gutiérrez Mellado. Jo recordo que l'any 78 un dia ell em va cridar –aleshores jo era diputat a les Corts– i em va dir: «Escolti...» Això, en aquell moment en què no teníem competències d'ensenyament

ment, no teníem competències pràcticament de res, en realitat, però a través de la Conselleria d'Ensenyament, quealeshores dirigia en Pi-Sunyer, doncs es començaven a fer gestions relacionades, precisament, amb temes lingüístics, en ensenyament i cultura. I em va cridar i em va dir: «Escolti, m'ho hauria d'explicar, això del català, m'hauria d'explicar això del català, de la llengua catalana, què és, què significa per a vostès, fins a quin punt és important, fins on s'ha d'arribar, fins on creuen vostès que han d'arribar, no?» I jo li ho vaig explicar, i bé, he de dir –no sé si va ser a conseqüència d'aquesta conversa o d'altres converses que devia tenir– que ell ens va defensar molt. I això avui també val la pena de recordar-ho, i això avui potser no es pot valorar tant com es valorava en aquell moment, que l'any 78 un capità general de l'exèrcit espanyol, del 1978, doncs, plantegés aquesta qüestió i enfoqués el tema de la manera com el va enfocar, i amb la generositat..., «generositat» potser no és la paraula, perquè és el nostre dret, però, en tot cas, amb la comprensió, que, ho repeteixo, situat en aquell moment i en aquella circumstància, tenia un mèrit que jo avui volia fer constar.

Tornant al fil del meu discurs, els volia dir, i sense deixar encara aquest tema de la identitat i el tema de la convivència, que si avui aquesta cohesió i aquesta convivència existeixen en un grau bastant notable i bastant meritori a Catalunya..., rectifico: si existeixen en un grau molt notable i molt meritori a Catalunya, això vol dir que hem de seguir pel mateix camí, però vigilant molt –com deia l'altre dia– que res ni ningú no ens les malmetin, aquesta convivència i aquesta cohesió. I, sobretot, que no les malmetem nosaltres mateixos. Primer punt.

Segon punt. Vam parlar l'altre dia dels temes de finançament i també del tema de l'Estatut. I sobre això ja vaig deixar clar que la nostra voluntat era de seguir actuant en la línia que hem actuat fins ara, és a dir, en la línia gradual, gradualista, i en la línia de la negociació constant, sistemàtica, persistent amb el Govern central.

Vull subratllar novament avui que la meua convicció és que, si nosaltres, per exemple, haguéssim pogut continuar de la mateixa forma i en les mateixes condicions i, per tant, amb les mateixes cartes, per dir-ho així, aquesta línia denegociació que hem mantingut durant els últims dos anys, durant cinc anys, per exemple, sense sortir dels textos legals actuals, hauríem pogut aixecar molt sensiblement tant el sostre de l'autogovern com també millorar substancialment el finançament. Òbviament, aquest segueix sent el nostre objectiu, i ho seguirem fent, també, ho repeteixo, amb aquest mètode, i espero que –tot i que es donaran unes circumstàncies noves aquí, com a conseqüència de les eleccions del 19 de novembre, i les circumstàncies que siguin, no sabem quines, allà, com a conseqüència del mes de març–, espero que, també, de tota manera, si podem seguir negociant d'aquesta manera, seguirem aixecant el sostre de l'autogovern i els nivells de finançament.

En tot cas, com vostès saben, vàrem insistir que volíem continuar per aquesta línia del que se n'ha dit..., en fi, el tema de la cessió del 15% de l'IRPF, bé que afegint-hi alguns impostos, altres impostos, com l'IVA i alguns impostos especials..., vaig saludar com un fet positiu –

que fins i tot vaig agrair– el que em sembla que és un canvi d'actitud del Partit Popular en aquest sentit, i expresso avui la meua esperança que les contradiccions internes que s'han produït aquests últims temps sobre aquest tema en el Partit Socialista es resolguin, finalment, en un sentit, d'una manera positiva i que no siguin més que l'expressió d'un moment especialment delicat dintre de la política espanyola i, en certs aspectes, per al mateix Partit Socialista. I que, per tant, puguem seguir negociant en aquesta línia, que, ho repeteixo, si es pogués continuar, diguem-ne, a base d'incrementar aquest 15% i d'introduir alguns impostos nous, ens permetria, crec, arribar a una millora substancial del nostre finançament. Que si, a més, poguéssim lligar-ho, també, amb l'acceptació de l'Administració central –la que sigui– d'uns plantejaments que jo crec que estan molt ben fonamentats, de nous canvis –dic «nous» perquè ja se'n van introduir alguns durant els últims dos anys– en el sistema de finançament, d'acceptació d'alguns punts de vista que ens semblen molt evidents, podrien permetre que, entre una cosa i l'altra, poguéssim incrementar el nostre finançament global amb unes xifres que oscil·larien entre els 60 i els 80.000 milions de pessetes. Aquesta és la línia que volem seguir.

Ara bé, de tota manera, l'altre dia jo vaig dir –i vull repetir-ho avui– que si veiéssim bloquejat –ho vaig dir textualment– el camí cap a una solució justa i equitativa..., i quina és la solució justa i equitativa? Ho deia abans: que totes les autonomies amb un mateix nivell competencial tinguin uns recursos similars, i això es podria aconseguir si aconseguíssim, ho repeteixo, aquest objectiu que ara acabo de quantificar. Si veiéssim bloquejat el camí cap a una solució justa i equitativa, aquesta, ens veuríem obligats a reclamar una modificació total i radical del sistema. Tampoc això, evidentment, no és cap novetat respecte al que vaig dir l'altre dia, perquè no faig res més, ara, que llegir-los el text del meu discurs de l'altre dia. De tota manera, i encara que insisteixo en la nostra voluntat de seguir amb el mètode de negociació que hem dit, l'altre dia també ja vaig acceptar que, arribat aquest cas, o fins i tot ja ara mateix, per tal de poder tenir més elements de discussió i més elements de coneixement, nosaltres acceptàvem, i ho vaig acceptar l'altre dia, que es creés una comissió per estudiar la viabilitat que hi podria haver –la viabilitat– de la introducció del sistema de concert, cosa que avui ratifico.

Pel que fa a l'Estatut, aquí també, i encara d'una manera potser més clara, la nostra voluntat és seguir negociant d'acord amb aquest mètode que ja he explicat. Però també l'altre dia vaig dir el següent: vaig parlar que, referint-me que sabia que hi havia altres posicions que el que defensen és la reforma de l'Estatut, i deia que, per tant, també de la Constitució, i jo deia que això no és descartable del tot, i que, de fet, seria legítim i democràtic fer aquest plantejament. Naturalment, surto de la base que aquest plantejament es faria per via pacífica. I deia que podria passar que el camí del gradual progrés autonòmic, fins arribar a cotes realment altes d'autogovern, quedés un dia totalment bloquejat, cas en què realment nosaltres hauríem de replantejar-nos aquestes qüestions. No és el que nosaltres fem avui; torno a dir que volem seguir actuant de la manera que

hem actuat, i torno a dir que crec que si podem durant uns anys, i amb bones cartes a la mà, i aconseguint que aquestes cartes lliguin, doncs arribar a unes cotes altes, però, òbviament, és una possibilitat, aquesta, que no podem descartar.

En tot cas, jo els voldria fer el següent oferiment, i és que el Govern de la Generalitat, durant tot aquest temps, ha actuat amb una sèrie de documents, amb una sèrie d'estudis fets per gent que no pertanyien a l'Administració catalana, i, sobretot, un d'aquests documents és el que a nosaltres ens ha servit, per dir-ho així, com a azimuth o com a punt de referència, com a fil roig de la nostra argumentació; aquest és un document que nosaltres posem a disposició del Parlament, i si després d'això es considera que s'ha de fer algun estudi més per veure com, amb els textos actuals, es pot anar més enllà en aquesta política de guany sistemàtic de competències, o si s'ha de fer algun plantejament nou, si el Parlament ho decideix, nosaltres, evidentment, ens hi sumarem.

En tercer lloc, el tercer punt que vull subratllar avui és el de la necessitat de mantenir un bon creixement econòmic. Això de la competitivitat i la productivitat, la modernitat i la innovació, la internacionalització i la qualitat, etcètera, tot això, són paraules molt emprades en el món polític, formen part de l'argot polític, i moltes vegades s'utilitzen sense to ni so, només perquè estan de moda i perquè a molts els dringuen bé, però aquest no és el nostre cas. Nosaltres hem utilitzat aquesta..., això ha estat la nostra línia d'acció, la nostra línia de pensament i d'acció de sempre, també en les èpoques en què aquestes paraules no estaven de moda o que eren bescantades, les hem tingudes sempre com a norma i com a nord de la nostra acció. I sempre hem propugnat que créixer era no solament un objectiu, sinó una absoluta necessitat. Ja vaig precisar l'altre dia que quan deia «créixer» volia dir «créixer bé», i vaig explicar que «créixer bé» volia dir créixer sense fractura social, créixer d'una manera que no representés la creació d'un desequilibri entre l'evolució del producte interior brut, el creixement del producte interior brut i, en canvi, l'evolució de l'ocupació o bé una evolució negativa del benestar. És a dir que no es fes un creixement d'aquests que alguns ens diuen «de model asiàtic», en el qual o bé el que hi ha és que el creixement es fa sense mà d'obra, o bé el que hi ha és que –sobretot això segon– el creixement es fa pagant, es paga el creixement, es creen les condicions per al creixement a càrrec o a expenses, millor dit, del benestar de la majoria de la població.

Però, feta aquesta observació, que tant pot lligar amb el que en podríem dir una exigència del que ha estat la socialdemocràcia europea, com una exigència més en la línia de la democràcia cristiana europea, del que ha estat el model alemany de creixement i de desenvolupament econòmic i social, feta aquesta observació, créixer bé serà, més que mai, un objectiu nostre. I ho serà més que mai perquè més que mai –ja ho vaig explicar l'altre dia– això és una necessitat.

Això ens obligarà a posar l'accent en dos punts cabdals: l'un és la internacionalització, i a fi de novament –perquè ja ho vaig fer l'altre dia– donar resposta a una inquietud que es va manifestar abans-d'ahir; ningú no ha

de veure en això, en aquesta voluntat d'internacionalització, ningú no hi ha de veure cap oculta intenció política. És una exigència dels temps moderns, que les economies s'internacionalitzin. És així, simplement és així. Han d'exportar i han d'invertir a fora, totes dues coses. També voldria dir que hi ha d'altres inquietuds, de vegades, quan es parla d'invertir a fora, perquè també hi ha sectors que els fa angúnia que la gent d'aquí inverteixi a fora, i també se'ls ha d'explicar que només si invertim a fora, no només exportant a fora, només si invertim a fora, nosaltres mantindrem el nivell de competitivitat i de capacitat de creació de riquesa que la nostra economia necessita, i només així diversificarem i, sobretot, sofisticarem prou la nostra economia per tal que pugui complir el que és la seva missió, que és assegurar un nivell de vida, unes possibilitats de desenvolupament a la nostra societat en general.

I encara més: també la nostra economia s'ha d'obrir a les inversions de fora, que això també de vegades fa por a segons qui, i també s'ha de fer. Aquesta és una competència, la de la introducció de la gent de fora a casa, amb la qual no podem deixar de comptar; és un repte que tenim, que hem d'assumir plenament. Els qui no ho facin no podran aspirar a gaire, ni com a economia ni, finalment, tampoc com a país. Ja els vaig dir l'altre dia que la identitat nacional de Catalunya també es defensa en el camp econòmic. Per raons històriques, per raons, podríem dir-ne, d'adhesió a una determinada manera de ser, de fer i de viure, però, a més, simplement, per raons molt estrictament econòmiques. És una condició de progrés, això, i fins i tot, de vegades, segons com, simplement –simplement– de supervivència.

L'altre punt lligat amb aquesta qüestió del creixement econòmic és la formació. L'altre dia vaig insistir molt, i després hi tornaré a fer una petita referència, que la formació també és realització, i jo agraeixo molt a l'Escudé que recollís aquest tema. A través de la formació, a través de *saber*, a través de saber coses, la gent se sent més ell mateix, no? L'altre dia, per exemple, no vaig fer cap referència a un aspecte de la formació, que és la formació permanent d'adults, que també està en la línia, avui, més que no pas fa quinze anys, de la competitivitat, perquè avui ja no és únicament ensenyar a llegir i escriure segons qui, o quatre nocions molt elementals, doncs, diguem-ne, de geografia, sinó que, per exemple, la gent es gradua, avui, a través de la formació permanent d'adults, i també aconsegueix altres tipus de titulació, no? Però, òbviament, és un exemple molt clar, i jo que ho he viscut de prop, això, ara i sobretot fa quinze anys, quan això estava molt a les beceroles aquí a casa nostra, hi ha, per part dels qui hi acudeixen, una voluntat de realització personal, de dignificació. La gent que té la impressió –i és una sanaimpressió, i que no es perdi– que, sabent més, s'és més. I a més és veritat, no? Però, a part d'això, des d'un punt de vista de l'estricta competitivitat –tornem a la competitivitat, ara–, la formació és un fet clau. Des dels nivells primers fins als graus universitaris més alts.

I, per altra banda, és veritat també –com un dels oradors d'abans-d'ahir va dir– que cal insistir més i més en la formació professional; que s'hi ha insistit molt i que també aquí passa allò que passa amb tantes coses de

casa nostra, i no només a Catalunya sinó a tot l'Estat, que la realitat nostra és millor que la percepció que se'n té i la percepció i la imatge que se'n dona. I la formació professional avui, tot i que és un pèl irregular, perquè vull dir que hi ha centres que van molt bé, hi ha centres que no n'hi van tant, però, de tota manera, avui la formació professional té a Catalunya un nivell prou bo. I això és una cosa que la gent de fora ens valora més que no ho valorem nosaltres. Però, tot i així, és cert que cal insistir més i més, molt, precisament en la formació professional.

I afegeixo que cal insistir també més i més en el caràcter dual de la formació professional, en la qual, sigui dit de passada –i per això els deia que jo tampoc molts i molts canvis en el meu discurs d'avui no puc fer, perquè fa quinze anys en aquest Parlament nosaltres defensàvem ja el caràcter dual de la formació, i érem gairebé els únics que el defensàvem. Avui, afortunadament, el defensa tothom, però jo, avui, en aquest meu discurs d'investidura, torno a insistir en aquest caràcter dual, que vol dir que hi hagi una gran col·laboració de l'empresa amb l'escola, de la formació amb el treball.

I encara hi ha un altre caràcter, diguem-ne dual, en el qual he d'insistir, i és que és molt convenient que la formació professional no vagi només a càrrec, només en la seva concepció i la seva realització, de l'Administració. I que, per tant, convé molt que hi hagi una col·laboració de l'Administració amb l'empresa, ja sigui l'empresa individual, ja siguin els gremis, ja siguin les cambres, i també de l'Administració amb els sindicats –també els sindicats–, i, de fet, això passa, i el Departament de Treball i el Departament d'Ensenyament podrien donar prou exemples d'això, de vegades vinculats amb fons europeus, de com aquest tipus de formació dual s'està fent i convé que es faci cada vegada més.

Voldria dir-los, en aquest camp de l'ensenyament, però més encara en el camp de la tecnologia –que és un camp que hem de «mimar», per dir-ho així, si volem tenir aquest alt nivell de competitivitat que necessitem i que volem situar-nos en els nivells, és a dir en els punts alts del rànquing europeu–, voldria dir-los que, a Catalunya, aquests darrers anys, per part de l'Administració –i això ha passat no només en el camp de la tecnologia i en el camp de l'ensenyament sinó també en altres camps, i no només li ha passat a la Generalitat, o no només ho ha fet la Generalitat, sinó també algunes altres institucions, de vegades hem anat per davant de la demanda social; algun cop, no sempre; moltes vegades hem anat per darrere, a vegades quedem molt endarrerits respecte a la demanda social o no la podem atendre o no la sabem atendre, però alguns cops hem anat per davant de la demanda social. Per exemple, quan vàrem crear el Centre de Supercomputació, el Cesca, vam anar per davant de la demanda social, i encara hi estem, per davant de la demanda social, encara tenim més potència de computació que no demanda, per part del sector privat, de computació. Però no hi fa res; és com haver fet, per dir-ho així, allò que se'n diu un vestit de creixença, no?, haver comprat a la criatura un vestit perquè creixi, però no hi fa res que ens hi haguem avançat.

Una cosa que ningú em podrà discutir sobre la base de les dades, però que de vegades potser es discuteix sobre la base de la pura discussió, també ha passat això amb la política universitària de la Generalitat. Podria haver-hi, en un moment determinat, peticions a través d'un articulista, a través d'un polític, etcètera, que es fes aquesta universitat, l'altra universitat, però les enquestes, les enquestes que teníem no solament no reclamaven més universitats sinó que manifestaven unagran desconfiança envers les possibles noves universitats que no estiguessin centrades a l'àrea de Barcelona. Va ser contradient això que es va fer la política que es va fer i, evidentment, avui Déu nos en guard que algú volgués suprimir la Universitat de Lleida, posem per cas, Déu nos en guard, perquè, primera, la gent s'hi ha habituat, la gent ho considera una cosa seva, i perquè han demostrat, aquestes universitats –la de Lleida i les altres–, que són bones universitats i que cada cop són millors. Però, poso només com un exemple alguna cosa que crec que hem de seguir fent, que és, de vegades, avançar-nos al que és l'autèntica, no únicament, de vegades, la periodística, sinó l'autèntica demanda social. I el mateix ha passat amb el Laboratori d'Assaigs i Investigacions en el seu moment, o amb la Idiada i amb tantes i tantes altres coses. Però això és un encert: nosaltres hem de... Crec que ha estat un encert i repeteixo que això ho ha fet la Generalitat, però en altres aspectes, per exemple, en qüestions culturals ho han fet altres institucions catalanes i no precisament del nostre color polític.

El repte que tenim és el d'anar oferint a la nostra societat al màxim possible d'instruments, de vegades fins i tot avançant-nos a segons quines demandes o segons quines estrictes necessitats o, almenys, al sentiment d'aquestes necessitats perquè, tots plegats, per dir-ho així, ens hem d'anar posant uns objectius que ens superin una mica perquè això ens obliga a més.

La mateixa reforma escolar podria semblar que en un moment en què l'antic sistema d'ensenyament s'havia assentat prou bé, que representava introduir un canvi no del tot necessari, i així hi va haver molta gent que ho va dir, sobretot tenint present el cost que això significa; però, en realitat, això, de la qual cosa estem orgullosos, com vostès saben, perquè, precisament, la Generalitat, en el pla experimental, en l'etapa experimental del que després ha estat la reforma hi va jugar un paper molt important, i moltes de les experiències que es van fer aquí per iniciativa particular, diguem-ne, però sempre emparades i patrocinades per la Generalitat han estat introduïdes en el Pla, en la nova política de la reforma escolar. Però, en fi, totes aquestes coses, posar, diguem-ne, el que en podríem dir el sostre una mica per sobre, fins i tot, del que són les nostres necessitats actuals o el sentiment d'aquestes necessitats, és una bona política –entenem– i és una política que evidentment seguirem fent.

Un altre punt del qual vaig parlar l'altre dia i que després vaig veure que no era gaire recollit però que jo ara vull..., que no era gaire recollit, va ser el tema de la funció pública. També aquí vull tornar a dir que –de passada, ho dic– la realitat de la nostra funció pública és millor que la impressió, que la percepció que se'n té,

però, evidentment, jo no estic aquí pas per defensar gestions passades, sinó simplement per subratllar que el compromís de l'altre dia, en la forma que vaig expressar l'altre dia, que ara no repetiré, doncs, el ratifiquem, el ratifico.

Sí que, de tota manera, vull recordar una cosa perquè situem les coses en el seu lloc i és que a Catalunya nosaltres tenim trenta-dos funcionaris per mil habitants, i que la mitjana espanyola és de quaranta-sis. Això ho voldria dir. Però, sobretot, més important que això és que la plantilla de la Generalitat, des de fa dos anys, està aturada a 107.000 funcionaris, i això, tot i que durant aquests últims temps, nosaltres hem tingut unes entrades forçades, per dir-ho així, de personal importants, que són mestres, que són mossos d'esquadra –bàsicament mestres i mossos d'esquadra– i després una tercera entrada de funcionaris que han estat, simplement, els traspasos que hi ha hagut. Ja hem tingut traspasos, que, en conjunt, tenen la seva importància; l'altre dia mateix, encara no fa tres dies, es va fer el traspàs del Senpa i això sol representa un increment de la nostra plantilla. Malgrat això, i gràcies a aquesta política de jubilacions o de no renovacions de contractes, etcètera, nosaltres mantenim estable, a nivell de 107.000, la plantilla de la Generalitat.

Però sí que és cert –sí que és cert– que volem aplicar tota aquella sèrie de mesures, i altres que es podem estudiar a través de propostes que es facin en aquest Parlament, per tal que, en la línia que és bàsica que hi ha d'haver –i que ara en parlaré– de la política de l'austeritat i de reducció del dèficit, hi hagi també una gran contenció pel que fa als efectius de la Generalitat.

I aquest és el punt de què ara els volia parlar, el que ve ara, que és aquest: el de la política d'austeritat i de la política de reducció del dèficit. L'altre dia ja vaig explicar la nostra posició, ja vaig explicar que l'any 94 l'increment del dèficit havia sigut de l'1,2%; que això és un resultat, de fet, molt bo, i que, a més, havíem observat, amb escreix, el compromís que havíem adquirit respecte al Ministeri quant al possible finançament de dèficit que hi havia d'haver. No hi insistiré avui; simplement, el que vull és ratificar el nostre compromís en aquest sentit.

Comprenguin que aquesta és una paraula..., dir: «Ratifiquem el compromís que lluitarem contra el dèficit», és una cosa que tots vostès volen sentir i que si no la diguéssim a vostès me la reclamarien, però, naturalment, aquest Parlament i tothom ha de ser conscient del que això significa, perquè això vol dir que no es pot fer el que normalment es fa, que és que aleshores tot és prioritari. Normalment, per part del Govern, per part de l'opinió pública, per part de l'oposició, resulta que finalment tot és prioritari. Ahir, per exemple, vàrem assistir a un acte realment molt positiu, brillant, per a mi fins i tot emotiu, que va ser la inauguració del Museu Nacional d'Art de Catalunya, però en el seu discurs, el president en funcions ens va recordar que, segons ell, el Museu Nacional d'Art de Catalunya és prioritari; una prioritat plena, total, absoluta, molt bé. I potser sí, potser sí.

Però bé, el que passa és que no tot pot ser prioritari, això queda molt clar. Jo, quan l'altre dia vaig dir que,

probablement, ens trobaríem que algunes infraestructures que no fossin absolutament necessàries, doncs, no podrien ser fetes amb la mateixa urgència que havíem previst, de seguida algú de vostès –ara no recordo qui– em va recordar que les infraestructures eren un fet absolutament necessari i absolutament prioritari. Bé, tot ho és, però haurem d'aprendre, una de les coses que haurem d'aprendre, és a prioritzar. Nosaltres ja vam explicar l'altre dia –i ara ho repeteixo– que per prioritats entenem, entre altres coses, per exemple, l'habitatge –l'habitatge–; que entenem tot el que fa referència a economia productiva, perquè considerem que és l'única manera eficaç de lluitar contra l'atur. Se'ns demana molt sovint i estem disposats, doncs, a analitzar i a discutir el que vulguin sobre això i que es facin els plans específics sobre l'atur, però la veritat, veritat, veritat és que contra l'atur hi actuarem si la nostra economia va bé, i va bé, a més, d'aquella manera que he dit abans, d'aquella manera positiva, ben conduïda, que és una economia que, a més de crear riquesa, creï llocs de treball. És això el que hem de fer. I per tant, l'economia productiva és una prioritat perquè és una prioritat el benestar social i perquè és una prioritat l'ocupació i aquests dos objectius només els aconseguirem, només podrem lluitar eficaçment en aquests dos camps si tenim una bona economia productiva. Per tant, això és prioritari: l'habitatge és prioritari, l'ensenyament –al qual m'he referit abans– és prioritari, i també ho seran altres coses, però he d'advertir que no ho podrà ser tot, de prioritari. No podrem posar-ho tot com a prioritari, entre altres coses perquè, si tot és prioritari, res és prioritari, tot deixa de ser prioritari.

En tot cas, jo, en aquesta meua segona intervenció, la intervenció meua en aquest segon dia del debat d'investidura, ratifico la voluntat del Govern de la Generalitat de dur a terme una política d'austeritat i restricció. Ja m'hi he referit abans que, per nosaltres, la lluita contra l'atur passa bàsicament, passa per moltes coses, evidentment, però d'una manera molt principal passa per l'increment de tot el que siguin inversions productives. Això és prioritari.

Algunes vegades, jo, discutint amb gent de diverses comarques o de la mateixa ciutat de Barcelona respecte a això, respecte a com podríem estimular l'economia productiva, m'he trobat que sovint se'm reclama allò que és més fàcil reclamar. És adir: «Nosaltres anirem bé si s'eixampla tal carretera.» I moltes vegades jo he contestat: «Si jo tingués mil milions sobrats per a aquesta comarca» – la que sigui –, «mil milions sobrats, més que eixamplar-vos la carretera que, de fet, excepte unes poques hores cada setmana, doncs, engoleix el tràfic que ha d'engolir, més que això, si tingués mil milions, em dedicaria, els dedicaria a ajudar, ja trobaríem com, potser amb subvencions o el que sigui, que s'instal·lessin aquí deu fàbriques que cada una d'elles tingués entre cinquanta i cent treballadors. I això faria més feina de cara la recuperació d'aquesta comarca que no que us eixampléssim una carretera, perquè tres o quatre hores, o cinc, o sis, o set la setmana no hi haguessin algunes retencions.»

Bé, això, en tot cas, voldria... Naturalment tot això és molt discutible, entre altres coses perquè hi ha coses

que es veuen més que altres i que són més impactants, i més impactant és fer una carretera que no pas ajudar a posar una empresa, però en les nostres prioritats puc dir que, més d'una vegada, ajudar que una empresa tiri endavant serà més prioritari que no pas segons quines obres no absolutament necessàries, o no urgents en tot cas, d'infraestructures. Per tant, inversions productives; inversions productives que ens ajudin a tenir competitivitat, a exportar, a guanyar mercats, etcètera, tot això que els he dit abans.

Òbviament, hi han d'haver –ho vaig dir l'altre dia– ajuts puntuals; vaig parlar l'altre dia dels ajuts puntuals per a la gent de més de quaranta-cinc anys. En aquest camp serà molt important, serà molt important mal pesi..., de vegades hi ha gent que diu que aquí no hem de parlar de les coses que s'han de fer en el Parlament de Madrid o negociar amb el Govern de Madrid, ho hem de fer. Hi han coses d'aquestes que dependran de la política que es faci a Madrid. El Govern de la Generalitat, com ha fet en el passat, mirarà de poder seguir influint en una línia que nosaltres ens sembli positiva des del punt de vista productiu i des del punt de vista del treball –problemes com la reforma laboral, per exemple, en aquest sentit, hi tindran el seu paper.

Algú em va dir l'altre dia, ja que jo m'havia ocupat del tema de l'atur..., específicament em vaig ocupar del tema de l'atur de la gent gran –que ja saben que ara «gent gran» vol dir més de 40-45 anys, simplement–, però, bé, que no havia parlat del tema dels joves. I jo els voldria donar la següent dada, que l'altre dia no els la vaig poder donar, perquè no me la vaig endur aquí a la tribuna, però jo vull que sàpiguen el que ha passat amb el tema de l'atur juvenil. L'any 84, a Catalunya, hi havia un atur juvenil del 40,60%, 40,60 –naturalment, això no són dades de la Generalitat, sinó que són dades de l'Administració central–; a Espanya hi havia un atur del 41,38. Avui, amb les dades –que són provisionals– del mes de setembre d'enguany, l'atur a Catalunya –o els diré les definitives, les últimes definitives que hi han, que són les del mes d'agost– és del 13,22; a Espanya l'atur ha baixat del 41,38 al 23,36. I, si comptem Espanya sense Catalunya, és a dir comparem Catalunya amb la resta de l'Estat, és del 25,63, 25,63 contra 13,22. Allà i aquí l'atur ha baixat d'una manera substancial, però aquí molt més. Per tant, alguna cosa es deu haver fet des del punt de vista general econòmic, des del punt de vista general de l'atur i des d'un punt de vista més específic de l'atur juvenil, perquè hi hagi hagut aquesta evolució, que realment és molt notable. I els voldria dir també que des de l'any 92 a l'agost del 95 l'atur juvenil a Catalunya ha passat del 20,25 al 13,22.

I és que realment, en el camp de la joventut, a part de les coses..., s'han fet moltes coses. El que passa que moltes d'elles són, si vostès volen, indirectes. Però, repeteixo, alguna cosa es deu haver fet, directament o indirectament, perquè les xifres de l'atur hagin tingut..., de l'atur juvenil, hagin tingut aquesta evolució. Però, per altra banda, s'ha procurat... I jo ara avui els parlo dels joves: potser l'altre dia no els en vaig parlar prou, perquè òbviament, en aquesta perspectiva de futur ells sempre hi juguen –i encara que pugui semblar un lloc

comú és un lloc comú que és veritat– un paper absolutament decisiu. És per això que nosaltres hem donat facilitats especials en la política d'habitatge a la gent jove. L'altre dia deia: «Què és el que permet que un home jove pugui contemplar la vida amb optimisme, per dir-ho així, o amb esperança, o que no pugui, o que la miri amb desesperança?» Bàsicament són dues coses, no?, bàsicament són dues coses: tenir feina i tenir la possibilitat d'adquirir un habitatge. Això és prioritat, per nosaltres, això forma part de les nostres prioritats. Naturalment, la formació i tot això també hi ha ajudat, i ja n'he parlat abans, de la formació.

Voldria fer una referència de tipus un pèl genèric, però que em sembla que, ja que l'altre dia no la vaig fer, val la pena que la faci avui. Perquè la gent jove –i la no jove també, però sobretot la gent jove– trobi el seu lloc a la societat, el que necessitem molt és que la nostra societat sigui una societat al més estructurada possible. Per començar, que tingui allò que dèiem abans: cohesió, no? Però que tingui estructures. Per exemple, tota la política d'associacionisme que es fa s'ha de seguir fent, i s'ha d'incrementar, si és possible. De vegades, incrementant no pas... Ja no crec que sigui el moment de fer-ho amb segons quins equipaments: ja n'hem fet molts, d'albergs, per exemple; segurament no se n'han de fer més, almenys no són prioritaris, aquesta no és una prioritat. En canvi, que les associacions juvenils funcionin, això de vegades amb pocs diners es pot fer, perquè el que necessitem és tenir els instruments per poder funcionar bé. Els diners, elementals..., per dir-ho així, per al seu dia a dia, per dir-ho així, això sí que és molt fonamental. Però ens hem d'adonar que l'associacionisme, per desgràcia, té una influència molt limitada: el tant per cent de joves que formen part de les associacions és petit, i després hi ha una gran massa de gent, una gran massa de gent jove, que escapa a l'acció de les institucions i a l'acció del que en podem dir la societat organitzada.

Voldria recordar-los –i ara això ho anotarem, perquè a més tampoc no tinc cap..., almenys avui no la faré, cap proposta concreta a fer sobre això, tot i que la Generalitat té un Pla interdepartamental sobre aquest tema, que va aplicant dintredels seus recursos, que de cara a això són modestos, però ho va fent– que, en canvi, el que sí que té tot jove és una família. Bona o dolenta, però té una família. I, per tant, sense que jo ara avui, aquí, vulgui introduir-hi cap proposta concreta –i aquest sí que potser seria..., valdria la pena que un dia aquest Parlament dediqués tota una sessió a analitzar la situació de la família a Catalunya, no?–, però tot jove té una família, i en realitat l'element d'estructuració més important que pot tenir la societat i que té la societat són les famílies, de la mateixa manera que tot nano, tot nen, tota nena, passa per l'escola. I aquí hi han uns elements en els quals la societat arriba a tothom: tothom passa per l'escola, tothom passa per la família, tothom passa... –vostè l'altre dia hi feia referència–, tothom passa per la televisió. I se'ns ha dit alguna vegada –i l'altre dia es va dir– que hauríem de ser especialment vigilants en aquest punt, i és veritat que de vegades no en som prou: primera perquè no en som prou, i de vegades perquè potser el que en podríem dir el pensament dominant actual, doncs, no va ben bé en la línia, per

exemple, d'això que en dèiem el reforçament de les famílies. I això ho hauríem d'analitzar.

Deixin-me dir-los una dada –no té gaire a veure, potser, amb el debat d'investidura, però de tota manera deixin-me-la dir. El Govern de la Generalitat, des de fa ben bé dos anys i mig, doncs, està intentant fer el que en podríem dir una tasca de sensibilització de l'opinió pública de cara als grans problemes que ens vénen en aquest camp..., en aquest camp d'això, de la reforma del benestar social: com el salvem, com el salvem. I per això hem organitzat tota una sèrie de seminaris, i hem tingut molts contactes... I bàsicament els hem tingut amb qui? Doncs amb els països nòrdics, perquè en el seu moment van ser mestres nostres en la... –«nostres» no vull dir únicament de Convergència i Unió, sinó en general–, en l'intent d'aplicar l'estat del benestar a casa nostra, i ara ells estan, diguem-ne, embrancats en una tasca –difícil, per cert– de veure com el salvem, bé, efectivament, positivament, per al bé de tota la població, aquest estat del benestar. I una de les conclusions, una de les conclusions d'aquests experts nòrdics que hem fet venir –del Consell Nòrdic, concretament–, va ser aquesta, és aquesta: «No salvarem l'estat del benestar» –parlen dels seus països– «sense famílies sòlides.» Aquesta és una de les conclusions dels assessors del Govern de Suècia, del Govern de Finlàndia, del Govern de Noruega, del Govern d'Islàndia i del Govern de Dinamarca. Això sigui dit de passada, nosaltres tenim un pla interdepartamental sobre la família; es fa el que es pot, en aquest sentit; hem defensat determinades postures en favor de la família, com per exemple el tema de la família nombrosa a Madrid, però indubtablement no és perquè ara hi dediquem atenció especial, però sí perquè faci una crida d'atenció a tots vostès, un toc d'atenció, que potser valdria la pena que en el curs d'aquesta legislatura, doncs, el transforméssim en un estudi seriós sobre un punt que, repeteixo, és bàsic de cara que hi hagi una societat estructurada.

L'últim punt al qual em voldria referir –abans d'entrar..., molt més breument, no s'espantin: el que ve ara tot ja és molt més breu que no pas el que he fet fins ara– és que l'altre dia es va fer una referència al camp. Mirin, amb el camp català ha passat com amb la indústria: que, sense adonar-nos-en, s'hi ha produït una gran millora. És a dir, en el camp de la indústria ha passat una cosa realment molt sorprenent, no? Si fa deu anys –deu anys, només, deu anys–, algú ens hagués dit: «L'economia catalana anirà endavant gràcies a l'exportació, no gràcies al consum interior, no gràcies a la construcció, no gràcies que ploqui o no ploqui a la resta d'Espanya perquè s'hi puguin vendre panes i el que sigui, sinó que anirà endavant gràcies a l'exportació» –a l'exportació on?; als països desenvolupats, que és on exportem–, ningú no s'ho hauria cregut. Nosaltres hem estat dècades i dècades i dècades presoners d'una mentalitat proteccionista, presoners de la por, presoners de la malfiança..., de la desconfiança, més exactament, amb nosaltres mateixos, i ara tot d'una ens trobem... –els diaris d'ahir tornaven a parlar d'un increment del 26% de les exportacions catalanes i d'una balança positiva de comerç exterior de Catalunya–, bé, doncs, ara ens trobem amb això. La qual cosa vol dir que, realment, gairebé sense adonar-nos-en, de la mateixa manera que no ens

adonem que l'herba creix, però tot d'una la trobem alta, doncs, bé, gairebé sense adonar-nos-en ens trobem amb un canvi molt important de la competitivitat de la nostra indústria.

Però és que en el camp de l'agricultura també ha passat, també ha passat. I si avui nosaltres podem exportar carn, doncs, a tants països d'Europa, i si resulta que a hores d'ara –cosa que no passava fa només cinc o sis anys–, quan hi ha una malura, quan hi ha una malaltia d'aquestes que segons les normes de la Comunitat Europea obliguen a tancar fronteres, passa més..., els passa més..., últimament els ha passat més als holandesos, que han estat els nostres mestres –han estat els nostres mestres, entre altres coses–, que a nosaltres mateixos. Ara, naturalment, això no vol dir que no quedi molt per fer, com abans d'ahir se'ns va recordar. Però, de tota manera, val la pena de recordar el que els acabo de dir. I de dir-los una cosa: i és que Catalunya, de molt, és la comunitat autònoma espanyola amb més investigació, tant en el camp pròpiament agrari com en el camp agroalimentari. I el resultat és que hi ha actualment més feina en el camp, i sobretot més renda en el camp.

La Generalitat ha actuat a base d'un pla director de política agrària, que per cert s'ha d'actualitzar, i nosaltres no tenim cap inconvenient que l'actualització del Pla director de política agrària es faci aquesta vegada, com es va sol·licitar l'altre dia, en forma de llibre blanc. Voldria dir només, per acabar tot aquest capítol, que, de tota manera –i espero que la sensibilitat pagesa això ho entendrà–, no hi haurà cap comarca de Catalunya que pugui mantenir el ritme de creixement, creixement del PIB i del benestar, en el que és la mitjana catalana, només a base de l'agricultura; ni tampoc, tot i que això ha estat la salvació del camp català, de la ramaderia. És a dir, totes les comarques de Catalunya necessiten, a més, diversificar la seva economia, ja sigui amb el turisme, ja sigui amb la indústria, o ja sigui –millor encara, quan es pugui– amb les dues coses a l'hora.

El segon punt del qual els he dit que els parlaria és el de la situació actual: en fi, una petita referència a la situació actual, parlamentària, i política, per tant, a Catalunya. Se'ns ha insistit moltes vegades que no hi ha majoria absoluta, cosa que ja sabem, i de fet ho sabem des del dia 19 de novembre, i en realitat sempre hem sabut que havíem d'actuar d'acord amb aquesta nova situació. Que en algun moment, per la circumstància que sigui, per mor de qui sigui –que ara sí que no ho hem d'analitzar, perquè no forma part del nostre debat–, doncs, hàgim pres decisions, que nosaltres qualifiquem d'una manera i que molts de vostès qualifiquen d'una altra, això, ara, diguem-ne, és aigua passada. Però sí que sabem, sabem sempre, en absolut, que és el que significa tenir seixanta diputats en comptes de tenir-ne setanta, o simplement seixanta-vuit. Això, no més cal saber aritmètica, per a això, no? I jo, que no sóc de l'època del PC –«PC» vull dir *personal computer*, en aquest cas, eh?, quedi clar, vull dir l'ordinador personal–, i que només sé sumar i restar, i sé fer càlcul mental, que és una cosa absolutament *démodée*... Bé, però..., perquè, és clar, es dóna el cas que, moltes vegades, la gent del PC, del *personal computer*, sap fer funcionar els ordinadors però no sap sumar i restar. Això

passa, passa molt. I jo, precisament, l'única cosa que sé és sumar i restar. I, és clar, precisament, durant aquests dos últims..., dos o tres anys, m'he hagut de fer un tip d'explicar a la gent què era això de sumar i restar, no? No aplicat al Parlament de Catalunya, però sí aplicat en altres indrets, no? He hagut d'explicar que 159 diputats són 159 diputats, ni més ni menys, i que evidentment són menys que 175. I també he hagut d'explicar que són més que 141, també ho he hagut d'explicar, no? I també he hagut d'explicar quines sumes i quines... –quines sumes, no quines restes–, quines sumes, diguem-ne, arribaven al sostre i quines no hi arribaven, o bé si hi arribaven era a base d'aliances estranyes, o fins i tot, de vegades, d'aliances contra natura que no era possible fer. Doncs comprendran que, després d'aquest exercici de saber, doncs, quant és..., en fi, quin és el valor de cada cosa i... –de cada cosa: dels 60 diputats i dels 34, dels 159 i dels 141–, i saber també què es pot sumar i què no es pot sumar, i, per exemple, durant aquests últims anys, saber i haver d'explicar tantíssimes vegades, doncs, que, per exemple –i permetin-me que faci una referència ben precisa a la política espanyola–, només el PSOE podia governar, perquè era l'únic que tenia 159 diputats, i que tot l'altre portava o bé a eleccions anticipades o aliances estranyes o fins i tot aliances contra natura, després d'aquest exercici, imaginin-se si també estic en condicions de fer aquest mateix exercici –tot aquest exercici– aquí mateix, que per altra banda, de tota manera, és un exercici que també els convido a vostès a fer, perquè això de sumar i restar i de sumar fins on s'arriba i fins on no s'arriba i quins són els sumands que realment poden donar el pes i quins no, és un exercici que ha de fer tothom.

Per tant, aquesta és la situació en què ens trobem i que nosaltres en prenem nota, i sabem, per tant, que caldran en aquesta legislatura pactes estables o menys estables, més o menys estables, ja es veurà, o del tot estables, això ja es veurà en el seu moment. Ara no és el moment. I, sobretot, no és el moment de fer-ho perquè, si del que es tractés només, ara aquí, fos de governar Catalunya amb el que tenim, sense voluntat d'incrementar el sostre del nostre autogovern, doncs potser ara es podrien prendre decisions que, segons diuen –segons diu la premsa i segons diuen alguns dirigents polítics–, serien fàcils de fer, actes, pactes estables, diuen, que serien fàcils de fer. Però nosaltres entenem que no hem de pretendre només governar Catalunya, sinó que hem de pretendre guanyar noves quotes d'autogovern i que hem d'anar darrere d'aquelles desenes de milers de milions de pessetes que he dit abans, que ens permetin situar-nos en aquell nivell no discriminatori del finançament autonòmic. I tot això no es fa només governant o administrant el que tinguem a Catalunya, poc o molt, més bé o més malament: no es fa d'aquesta manera, sinó que es fa realment, doncs, podent negociar amb el màxim possible de força amb qui s'hagi de negociar, que no ho sabem amb qui s'ha de negociar, perquè la veritat és que en aquests moments no sabem amb qui s'ha de negociar. No ho sabem, ni com s'ha de fer. I si, a més a més, resulta, i aquesta és una voluntat del Govern de la Generalitat que he presidit fins avui i del

govern futur, si vostès ens donen la seva confiança, si, a més, volem tenir influència en la política espanyola, com creiem que és la nostra obligació intentar tenir, i com, per altra banda, tantes i tantes i tantíssimes vegades se'ns reclama que tinguem, aleshores, encara amb més motiu hem de dir que no sabem, no sabem quines cartes, quines cartes hi haurà sobre la taula el mes de març; no ho sabem. I ara voler negar això seria un exercici de simulació política, però aquesta és la més estricta i pura realitat: no sabem quines cartes hi haurà allà; no sabem quines cartes exactament hi haurà aquí, perquè les cartes d'aquí quedaran, diguem-ne, poc o molt afectades per les cartes d'allà; no sabem si les podrem fer lligar, aquestes cartes. De vegades hi ha cartes bones, però que no lliguen. Això passa. Jugadors de cartes ho saben, que a vegades tens cartes bones i resulta que no lliguen, o bé podria fins i tot donar-se el cas que haguessin de lligar d'una manera que a algú, o a nosaltres, no ens interessés fer-les lligar; aleshores, evidentment, això també comportaria altres plantejaments, altres replantejaments, més exactament.

Això és la pura evidència; com també ho és que sobre una sèrie de punts que, per a nosaltres, són bàsics, per una sèrie de punts que per a nosaltres són bàsics, hi ha temes que avui no estan definits en la presa de posició d'alguns dels grans protagonistes actuals i futurs de la política espanyola. No voldria ara allargar-m'hi més, però de tota manera el que sí que els vull dir és que això no equival..., he vist que algunes declaracions o bé algunes informacions, alguns articles, alguns comentaris, que deien que això significava que entràvem en una etapa de provisionalitat a Catalunya. No és cert. No és cert en un sentit: el Govern de la Generalitat, si vostès ens donen la seva confiança, governarà. No sé si governarà a gust de tots els partits d'aquesta cambra. Fins i tot no sé si governarà a gust de la majoria d'aquesta cambra. I si no governa a gust de la majoria d'aquesta cambra, la majoria d'aquesta cambra ja ens ho farà saber, ja trobarà alguna solució. Però el Govern governarà, i governa. I ara els posaré exemples. Vull dir, l'altre dia es parlava de l'Algerri - Balaguer, que és una cosa que pot semblar purament administrativa per a segons qui, però no ho és, perquè justament l'orador que en va parlar va subratllar fins a quin punt és un tema complicat, difícil i delicat; doncs, bé, aquest és un tema que avui està prou ben orientat perquè ja s'hagin licitat les obres de l'Algerri - Balaguer: s'han licitat. O bé, per exemple, i em complau molt informar-

los d'això, el Ministeri d'Educació, en aquest cas, va dir –i nosaltres també havíem dit– que volia fer una agència d'avaluació de les universitats, de l'ensenyament universitari. I nosaltres vam advertir en el seu moment que això no era feina d'ells, sinó feina nostra, perquè per alguna cosa tenim la competència universitària. El Ministeri va tirar endavant i nosaltres vam anunciar que faríem el recurs –i el farem–, però, a part d'això, hem iniciat la negociació, i quan, abans-d'ahir o fa tres dies, a Saragossa hi va haver la reunió del Consell Interuniversitari, ja el Ministeri havia modificat la seva actitud i –per cert, sigui dit amb una decisió que l'honora, perquè és bo saber canviar d'opinió–, doncs, havia admès que realment l'avaluació universitària és una competència de la Generalitat o de l'auto-

nomia que sigui. Bé, això és governar, entenen? Ho és, primer, sobretot per una cosa: perquè salvem una competència; salvem una responsabilitat.

Sigui dit de passada, hi ha una cosa realment inquietant. Hi ha moltes o diverses autonomies que tenen la competència universitària. I, a més, el Govern —el Govern central— ha anunciat la intenció de traspasar les universitats a totes les autonomies del 143. Ni una autonomia —ni una autonomia— s'ha enfrontat amb l'adecisió del Ministeri. Aquest és el drama que tenim. Que es parla molt i molt i molt d'autonomia, i sobretot tothom vol tenir la mateixa autonomia que els catalans, i passa allò que diuen: «Escolti, això ho tenen els catalans? —Sí. —Doncs, m'interessa.» —«Això no ho tenen els catalans? —No. —Doncs, no cal.» La cosa va així —la cosa va així. O com aquell Estatut d'autonomia que va incloure que també havien de tenir competència en la pesca en els llacs, no? Diu: «Escolti, però si vostès no tenen cap llac. —Bé, però els catalans ho tenen a l'Estatut, per tant, posi-hi els llacs», no? (*Rialles.*) No, no, això és així. Això és així. Bé, això és realment molt preocupant. I en aquesta reflexió, que si Déu vol, a Catalunya, però sobretot a Espanya, s'haurà de fer després de les eleccions del mes de març, si les coses van, diguem-ne, una mica pel camí de la serenor, això s'haurà d'explicar: com és que ni una sola autonomia no ha dit que l'avaluació universitària havia de ser competència seva? Però, en tot cas —en tot cas—, queda clar: nosaltres hem governat.

I quan nosaltres negociem —sembla que bé— amb el Govern central que ara a primers de gener hi haurà una nova reunió de la Junta de Seguretat i que en aquesta Junta de Seguretat, doncs, s'aprovarà una nova promoció de 750 mossos, i el desplegament per al 97 —perquè el del 96 ja està decidit—, doncs, a noves comarques, concretament a noves comarques gironines, de fet això és governar. I quan jo ara els anuncio que nosaltres presentarem durant el mes de gener algunes de les lleis decaigudes de la legislatura anterior, doncs, tornarem a fer un acte de govern. Per tant, estigui tranquil tothom, estigui també tranquil tothom, nosaltres —nosaltres— seguirem governant. Provisionalitat, aquesta legislatura, no n'hi haurà. El que passa és que en el conjunt d'Espanya hi ha una certa provisionalitat, i d'això no se n'escapa ningú. Fixin-s'hi bé, l'altre dia els dos principals dirigents polítics espanyols, el senyor Aznar i el senyor González, es reuneixen i decideixen una cosa que crec que van fer santament —no els ho critico pas—, però que és absolutament sorprenent. Ho repetixo, trobo que van fer bé i, a més, lliga amb el que l'altre dia comentàvem del pacte de Toledo que, en bona part, va propiciar Convergència i Unió. I ho van dir: el tema de les pensions queda neutralitzat. Està molt bé, perquè del tema de les pensions se'n va fer mal ús a la campanya electoral, sobretot —i dispensin— per part del Partit Socialista.

Per tant, està molt bé, però quina cosa més estranya que un tema que serà absolutament capital a la propera legislatura, en aquest moment quedi simplement congelat. No és un cas extrem, per dir-ho així, i a més institucionalitzat, diguem-ne, de provisionalització de la vida política. I consti que no ho critico. Felicito el senyor Aznar i felicito el senyor González i els en dono

les gràcies, perquè no es pot repetir l'espectacle de fa dos anys i mig.

Però, bé, un grau de provisionalitat hi és a nivell espanyol, que poc o molt ens afecta, però, pel que fa referència a l'acció del Govern de la Generalitat, estiguin tranquils; en tot cas, més aviat els ho dic al revés: ja que el Govern de la Generalitat no té majoria, la majoria del Parlament que estigui vigilant perquè el Govern de la Generalitat actuarà i actuarà governant d'acord amb el seu programa. Si vostès tenen alguna cosa a dir, ja ens ho diran.

Bé, i ara per acabar ja, l'últim punt, el més breu de tots. La nostra voluntat l'altre dia, avui mateix, és que no quedi absolutament cap porta tancada. Ja he dit que queda clar que per a segons què cal esperar el març. I em sembla que si s'utilitza el llenguatge de la sinceritat política, o simplement de la sinceritat, això ho ha d'acceptar tothom. Tothom ho ha de veure clar. Però el que els vull dir és que, des d'ara, es pot i s'ha de començar a dialogar; i vostès saben —vostès saben— que hi ha hagut l'expressió clara i, a més, personal i individualitzada del president de la Generalitat que... —del president de la Generalitat, si vostès em donen la investidura—, que això, el diàleg, clarificar les posicions, aprofundir-les, parlar-ne amb calma, perquè tampoc tindrem pressa per establir cap mena de pacte —almenys jo no en tindrè—, per tant, parlar-ne tant com calgui i tant com calgui, bé, això no queda per al mes de març, sinó que queda per demà passat, per entendre'ns. Queda per a una data absolutament immediata.

Jo ara no els tindria res més a dir, sinó..., i no ho faré, tot i que tenia la temptació d'acabar el meu discurs fent una consideració de caràcter general sobre el futur del nostre país, que jo, no per ofici, sinó per convicció, veig amb molta esperança, però no ho voldria en un debat que, en principi, se m'ha dit per part del president del Parlament que hi ha la voluntat que no s'allargui més del compte, però no voldria de tota manera, no voldria allargar més el meu discurs que m'ha sortit molt més llarg del que jo tenia previst. Per tant, aquesta referència de tipus general ara no la faré; i, per tant, em limitaré simplement a demanar-los novament, com vaig fer abans d'ahir, el seu vot favorable a la meva investidura.

Gràcies, per la seva atenció.

El president

Acabada la intervenció del senyor candidat, he rebut la petició de pràcticament tots els portaveus dels grups de suspendre la sessió per un temps de trenta minuts. Això està absolutament previst en el Reglament de la cambra i, per tant, se suspèn la sessió, que es reprendrà d'aquí a trenta minuts.

(La sessió se suspèn a les onze del matí i catorze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i vuit minuts.)

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, per un temps de vint-i-cinc minuts, el president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el discurs que hem escoltat avui del candidat ha canviat formalment de to; fins i tot ens ha parlat de temàtiques que va oblidar en la seva primera intervenció en la primera sessió. Malgrat que ha donat exemples de realitzacions jo diria no gaire galdoses, com són les universitats –no tenim temps d'entrar-hi a fons–, l'habitatge, la joventut, la formació professional d'adults, dient que molts d'aquests temes anaven per davant de la demanda social, tothom recordarà, a Catalunya, quina és la demanda social, per exemple, en guarderies, i el Govern de Catalunya està oferint avui un 8% d'atenció a aquesta demanda. Només un 8% de la demanda social de guarderies pot ser atesa pel Govern de la Generalitat, quan hi han ajuntaments governats per l'esquerra, per grups i formacions d'esquerres, que tenen el cent per cent de la demanda. Per això dic que no són exemples gaire galdosos, i parlaré d'algun d'ells, després, més a fons.

Senyor candidat, és vostè qui a la segona volta havia de canviar. En primer lloc, tots, però el qui més havia de canviar, a la segona volta, era vostè. Vostè ha començat dient-ho a l'inrevés: «Tant de bo hagin reflexionat, vostès.» Hem reflexionat molt, però qui havia de canviar a la segona volta era vostè, i havia de canviar a partir de la conclusió senzilla que podria extreure de la primera sessió: síntesi dels quatre portaveus dels altres grups que, com vostè ha recordat, també fan majoria a la cambra. Que li dèiem?, amb més o menys accents: «El país no va tan bé, sortim del cofoisme.» Hi havien matisos, hi ha qui hi veia esquerdes, hi ha qui hi feia crítiques profundes. La diagnosi dels altres no és la seva, i a diferència d'altres legislatures ara no pot dir que la seva és la diagnosi de la majoria.

Miri, un fet molt elemental, que no està en la seva preocupació: per què molta gent, a Catalunya, avui, està molt més pendent de la feina, de si en troba o no, de si la mantindrà, que no pas del seu propi benestar? Per què, fins i tot, són tan poc exigents en la qualitat del que reben? Jo he visitat cases construïdes per la Generalitat, per Adigsa, que, després de tres anys de la seva inauguració, les rajoles cauen, s'agafen amb les mans, les baranes estan a punt d'anar al carrer, amb perill d'accidents, fins i tot, hi entrava l'aigua després de les pluges, i, és clar, tres anys, amb la paciència jo diria lloable, però potser exagerada fins i tot des d'un punt de vista cívic, de no haver, fins i tot, plantejat més radicalment a l'Administració que allò era inacceptable. Hi ha temor social davant de l'actual situació, hi ha un cert temor social. I si en volen una prova, fixi's com està el consum, què ens diuen els darrers estudis, com el que acaba de publicar la Caixa de Catalunya, que ens diu que no millorarà per la por a la inestabilitat d'un mercat laboral massa precari i per l'increment d'una cultura

financera associada a la fiscalitat. Hi han col·lectius sencers, febles, que veuen com s'agreugen les seves condicions, com la gent de l'emigració, per dir l'extrem, que vostè va citar com un problema, i recordi que, a Catalunya, sense emigració, no seríem sis milions. Potser escassament arribaríem als tres milions.

El país, senyor candidat, no va tan bé com vostè diu, i li ho estem dient amb matisos, amb crítiques, amb una munió d'arguments, la majoria dels grups. I vull agafar un sol exemple, el més de futur, la joventut. I quin exemple! Vostès han bloquejat el Consell Nacional de la Joventut, i parlen d'impulsar l'associacionisme juvenil; vostès no tenen en compte, sembla ser, l'elevadíssim índex de fracàs escolar que avui hi ha a Catalunya. Parlant de l'atur juvenil, senyor candidat, jo no em barallaré sobre les seves xifres. Li podria recordar com el senyor Alavedra, quan li convé, cita l'EPA, l'enquesta de població activa, i vostè, quan li convé, cita l'Inem. De setze a dinou anys, EPA en mà, a Catalunya hi ha un 52% de gent sense feina. De vint a vint-i-quatre anys, 36, i la precarietat d'aquesta gent que treballa, dels que treballen, joves, va al 60%. Jo no em puc creure, senyor Pujol, que vostè es cregui que només hi ha un 13% de gent jove sense feina. No m'ho puc creure! Perquè es vol autoenganyar i està enganyant el país. I l'està enganyant sobre la precarietat a partir de la primera edat. O no em puc creure que vostè pugui estar satisfet de la política d'habitatges de cara a la joventut. Cap promoció d'habitatge de lloguer, senyor Pujol, cap! I d'habitatge de promoció pública, senyor Pujol, l'any 94 –xifres seves, del seu Govern–, 4,37%! De totes les «vivendes» del 94 construïdes a Catalunya, el seu Govern sols en promovia el 4,37%. I, si descompto la dels ajuntaments –això és emissió pública en general–, ens quedem amb el 4%.

Jo ahir li vaig citar famílies on la gent jove ja no ha vist treballar, ni els grans ni ells, i avui això ja passa, a Catalunya. O li puc citar el que acaba de publicar Càritas, que el 44% dels pobres que van a Càritas tenen entre vint i quaranta anys, i que hi ha un 15% de població de Catalunya que es considera entre la pobresa.

Li demanem més seriositat en donar exemples, i major consciència de quin país tenim. Que ja no és el seu país cofoi; que es pot, amb la força dels vots, traduir també en aquesta cambra –i ho veurem amb mesures– una altra visió del país.

I vostès ens diuen: «Aquí tenen un programa, el programa electoral de Convergència i Unió» i a més, avui, introduint un matís per si de cas quedava algun malentès: «I, a més, anem a governar, i ho farem amb fermesa.» I jo li diria, una altra vegada, que no conec gaires exemples, per no dir cap, d'una formació política que vol demanar l'encàrrec de govern i encara hagi estat incapaç de nomenar un portaveu. És una figura gràfica bastant indicativa del que els està passant. No seré jo qui posaré entrebancs a governar, però són vostès els qui no poden nomenar un portaveu. És bastant indicador de quin és el desconcert que hi ha en els seus rengles. I aleshores trasllada l'entrebanca als altres: «Anem a governar, i si hi han entrebancs, vindran d'aquesta majoria.» I, per tant, indirectament, esperem al març. Ha amenaçat, fins i tot, lleugerament, uns i altres, quan

ha fet tota aquella aritmètica parlamentària, sobre quines majories poden sortir al març i el seu possible paper; no es refiï de les enquestes, ja veurem com aniran, les eleccions del març.

De totes formes, m'agradaria que tornéssim a un punt central, quan vostè descarta que s'estigui esperant al març. Vostè ens va dir en el seu primer discurs que és molt important, que fou molt important, a Catalunya, el suport que van donar al Govern del PSOE i jo li vaig demanar tres vegades que ho concretés, i no m'ho va concretar cap de les tres vegades. Avui, un dels seus portaveus a Madrid, el senyor López de Lerma, ens diu que els rellotges dels pactes de Convergència estan parats, estan a zero, fins a les eleccions generals, i després ja asseguraran la governabilitat i l'estabilitat. Del juny al setembre d'enguany ja vam aprendre el que era per a vostès «governabilitat i estabilitat», a corre-cuita a veure com forçaven eleccions generals perquè les seves enquestes els donaven que perdien més diputats, que la patacada la rebien, i l'han rebut a les autonòmiques perquè no van poder imposar unes eleccions generals abans.

I ara sí que anem als eufemismes, o sigui, les portes obertes, a veure qui fa de parella en el ball. En el primer debat vàrem parlar d'història de Catalunya, d'història del País Basc, dels triangles mediterranis, de moltes coses interessantíssimes, però estem en un debat d'investidura sobre els compromisos de Govern per a Catalunya, sobre els problemes reals que té Catalunya avui, estem aquí! I no podem deixar el país a l'espera, i si vostè és la manca d'alternativa, quant al seu propi Grup, no podem estar a l'espera. Mentrestant què, senyor Pujol? Podem embarcar-nos en un debat sobre la reforma de l'Estatut, sobre el finançament autonòmic, que, com ho planteja vostè, ni és seriós ni són els temes més importants; ni és seriós, perquè vostè continua no entrant en el finançament autonòmic, entrem-hi amb el llibre blanc a la mà, el que es va encarregar, entrem-hi! O és que fem estudis governamentals, tots aquests, perquè no serveixin per a res? Entrem a calcular, de debò, l'estimació del 15% de l'IRPF d'enguany. I no ens parli de 70.000-80.000 milions més, si no em respon preguntes tan senzilles com com va l'estimació per a l'IRPF d'aquest any.

Entrem, de debò, a debatre la reforma de l'Estatut, però no fem foc d'encenalls, quan amb uns o altres socis, com a màxim podem suprimir la paraula «civil» dels governadors civils, i quan tothom sap que l'Estatut avui, tal com està redactat, està al 97% de possibilitats constitucionals, o de l'Arxiu de Salamanca. Aquests són els principals problemes que té aquest país? Sobre això ha de girar el compromís d'investidura? El país espera això quan ha incrementat la seva participació? Jo crec que espera compromisos sobre preocupacions reals: allò que Maquiavel, patriòticament i noblement, en deia l'«uno vivere politico», el compromís de cadascú amb el polític. No es tracta de fer aquí ara jocs d'abstencions o de vots perquè es continuï tot igual, ni de contribuir a una espiral pseudonacionalista, que pot anar des dels que han dit, barroerament, que a Catalunya es feia neteja lingüística, fins als que diuen què fem a Espanya, perquè en certa forma distraiem o

potser encara ho compliquem més, i especialment per a una part de la cambra, que recordi que en un debat d'investidura també és bo avançar perquè guanyi l'esquerra, fem que guanyi l'esquerra.

Iniciativa - Els Verds presenta una alternativa confrontada amb la seva, clar està, amb la noble confrontació democràtica: sí al pluralisme, categòric; sí a les prioritats socials, ambientals i personals; sí a la recerca de consens en l'autogovern; un canvi de rumb sense dilacions en ocupació, en medi ambient, en les igualtats d'home-dona, en les polítiques per a les persones... No són matisos, senyor candidat; és una contribució a un projecte alternatiu per a aquesta nova etapa.

Comencem pel tema del creixement productiu de l'ocupació. Senyor candidat, vostè creu que amb una força laboral més barata, menys protegida, més a precari, més insegura i menys formada, construïm una economia sòlida? Jo els puc donar estadístiques darrere cadascuna d'aquestes afirmacions. Creuen que amb això fem una economia més productiva? Amb la recepta de continuar desregulant el mercat laboral? Jo sí que li he proposat, fa molt de temps —el nostre Grup Parlamentari i les formacions polítiques que representem— alternatives, a la lloable del senyor Farreres; negociem col·lectivament amb cada un dels sectors quin és el grau de temporalitat que s'ha d'admetre i posem-hi un topall. No vora el 40% ja, i no, com sempre, els vengui, a vostès, com els únics que fan propostes; n'hi ha moltes altres, i aquestan'és una. Discutim-ho. Fem un debat sobre l'atur i sobre la precarietat, en aquesta cambra: ja, senyor president. Fem-ho! No esperem a març, perquè el país no està per a aquestes esperes.

Podem parlar —i cal— d'imposar la formació, d'atacar els condicionants financers que hi ha sobre l'economia productiva, de desmantellar els monopolis de serveis, de mirar la recerca, de plans contra l'atur, de reduir jornada, d'anar a distribuir treball, reconsiderant el que és treball productiu i el que és treball social. Miri, tinc aquí els estudis de l'Institut d'Investigació del Mercat de Treball i l'Ocupació, de l'Oficina Federal del Treball Alemany, que demostren que la reducció de jornada ha generat al mateix temps nous llocs de treball o mantenir els existents i augment de productivitat. Aquesta és l'alternativa, radicalment diferent del que vostès estan intentant implantar en aquest país.

Vostè no veu que Catalunya, el seu territori, avui està a mercè de les lleis salvatges de l'especulació en molts casos, com és l'agressió costanera? No veu que el mapa de Catalunya cada vegada es fa més blanc en les parts internes i més fosc a la franja costanera? Que hi ha hagut 250 nuclis de pobles rurals abandonats en aquests darrers anys? Que hi ha, com ens diu el fiscal del Medi Ambient, en declaracions prou recents, una concomitància quan acusa les Administracions públiques d'afavorir interessos egoistes d'una minoria? Diu: «Hi ha unes estretes relacions politicoeconòmiques entre administracions públiques i sectors potencialment contaminants.» I continua amb un informe que demostra la inoperància quan es produeixen aquestes contaminacions.

Cal una alternativa en el tema mediambiental. Un país que malbarata el 30% de la seva aigua a les indústries

—diuen les xifres de la Generalitat— no es pot plantejar portar aigua del Roine, una obra faraònica de centenars de milers de milions de pessetes, perquè, quan esgotem la del Roine, què farem? D'on la portarem, després? O sigui, quan esgotem el transvasament del Roine —que s'entengui bé—, què farem? Aquí potser caldria un plantejament alternatiu de racionalitat sobre l'estalvi energètic, sobre energies renovables, un país que depèn un 80% de l'energia nuclear, en l'electricitat, o de mobilitat social amb el transport públic, o d'atenció global al món rural —que, per cert, senyor candidat, si ha incrementat la renda al camp, compti amb la diferència de per qui ha incrementat, com són grans empreses, i compti amb allò que la quàdruple devaluació va donar, un increment de renda, quan es rebien ecus i es traduïa en una moneda devaluada.

Massa a mercè de la propaganda de l'especulació a determinades inversions que afecten el territori. I els crido l'atenció per la publicitat i propaganda partidista que estan fent sobre el desviament del Llobregat o una nova pista a l'aeroport del Prat de Llobregat. Aquests projectes presentats no respecten el medi; hi ha un acord formal entre totes les administracions: tota necessitat de creixement d'aeroport, port, etcètera, s'ha d'emmarcar en el més escrupolós respecte amb el medi litoral o natural del delta: aquests són els límits.

Escassa sensibilitat per part de vostès per la igualtat home-dona. Avui, ja, aquest tema ni he entrat a considerar-lo, i nosaltres li reiterem una concepció radicalment diferent pel que fa a política, recursos, suport a l'associacionisme, pedagogia, paper de sensibilització i mitjans de comunicació i, si vol, per tornar a parlar del tema demogràfic, que no es pot lligar unilateralment a l'accés de les dones al món del treball. S'hauria de lligar amb la incertesa que abans he citat sobre l'eventualitat, la precarietat, la pobresa i el que costa aleshores fer créixer un fill. S'hauria de lligar amb la no-política de guardereries fins al 2010, senyor Pujals —crec que diuen vostès—, que no farà el Govern de la Generalitat. S'hauria de lligar amb el tipus d'organització de la societat o amb anàlisis serioses com la senyora Anna Cabré ha fet, que vostè la va citar, quan, fins i tot, parla de valors i un canvi de papers en la distribució del treball. Unes altres polítiques per a les persones, amb un ensenyament públic de qualitat, com el que els demana el marc unitari de la comunitat educativa, quan els demana, per exemple, a quins instituts aniran els nanos l'any vinent o com es faran els menjadors. I vostès estimulen que ho facin les APA i que s'ho solucionin ells. Coses tan elementals com aquestes, que no són per demà, però potser tampoc poden esperar al març. Per això demanem, senyor conseller, que vostè comparegui, d'immediat, per parlar d'això, perquè aquest Parlament sigui viu; perquè agafi això que està al carrer, i que és un problema sentit per milers de persones i aquí el treballem, perquè estem en una nova etapa.

O pel que fa a la promoció d'habitatge públic, o uns serveis socials que siguin un dret, a l'atenció primària, a la gent disminuïda, al PIRMI, traspasant a d'altres conselleries tot allò que sembla que és de segona categoria per elevar-ho a primera categoria i no anar posant els de segona categoria en mans del senyor Comas.

Senyor candidat, aquí hi ha una alternativa amb trets gruixuts diferent dels quinze anys que vostès han governat. Una alternativa que és una contribució que aquí hi hagi un canvi de rumb, amb forces progressistes, cap a l'esquerra; sense jocs malabars de qui ballarà amb el candidat ni de com matisarem «això no va prou bé», sinó que per aquest camí que anem, que si el matisem només, anirem agreujant els defectes i que en molts d'aquests temes —com han fet països ben avançats de les democràcies parlamentàries— canviariem substancialment de rumb.

Com és el tema de l'ocupació de la dona i de la natalitat, per exemple, un de tan senzill i tan preocupant. Com és el tema de l'escola pública: per què els països més avançats tenen un percentatge elevadíssim d'escola pública i de qualitat? Com és el tema de l'estabilitat en la feina. Com és el tema del cost diferencial del diner. Són dos camins radicalment diferents; de tot això, vostès ni en volen sentir parlar i volen només retocs i matisos per agreujar el camí que avui Catalunya porta en aquesta sensació col·lectiva a molta gent, d'incertesa, d'un cert temor social, perquè no saben quin serà el demà.

Senyor candidat, fins i tot en el tema que vostè estima tant, com jo, i és el de la identitat nacional i el de l'autogovern..., per cert, sigui coherent quan demana més força per a la identitat nacional i no sigui tan gasiu quan any rere any rebutgen les esmenes dels que plantejem molts més cabals públics per a la normalització lingüística, que vol dir per a la convivència i la cohesió social. I recordi quins sectors financers del seu entorn, quan s'hi juguen els calés, en inversions culturals, no se'ls hi juguen en català; se'ls hi juguen en castellà, com fou, fins i tot... No, li citaré un exemple, ja que no sap de què li parlo: un diari, *El Observador*.

Senyor president, vostès porten una etapa d'escassíssim balanç autonòmic, com podem fer si entrem a escriure en un paper què és el que s'ha aconseguit en aquests anys i no em doni excuses de mal pagador, i és un bon artista donant-ne.

També li deia que en autonomia, en autogovern, calia fer-hi entrar la consideració de la corrupció, i ahir va fer un bon joc de mans parlant de finançament i de corrupció, com, fins i tot, davant d'estudiants els va dir que això era un mistei «de aquells» —cito en castellà, de l'agència—, «que no son misterio porque están muy claros, pero formalmente son misterio». I anem a un joc de paraules. Escolti, està claríssim. Tothom sap que hi ha una contribució a determinades formacions polítiques, a través d'uns percentatges que són inacceptables. Fem un compromís de combatre-la; no fem jocs de mans en declaracions davant els estudiants!

Nosaltres proposem una política unitària per a l'autogovern; no només d'estudi: d'estudi i de decisió, i negociació executiva. Proposem tornar el protagonisme a aquest Parlament, descentralitzar la Generalitat, revisar les LOT, incrementar les lleis orgàniques d'ordenació territorial, incrementar les competències i recursos del poder local.

I si parlem de funció pública, senyor candidat, sap que, fins i tot, és ja objecte de debat universitari la macroce-

fàlia de l'Administració que ha creat vostè a Catalunya? Que ha reproduït defectes de l'anterior Administració, que l'ha fet dominar per una cúpula que, fins i tot no domina el partit sinó que és a l'inrevésquan, a més, s'assenyala un altíssim percentatge d'afiliació als partits de la coalició entre els alts dirigents d'aquesta Administració, que encara reclamen més poder de decisió política sense passar pel Parlament ni passar pels propis partits, i a més amb la seva influència. Això és el més anacrònic que hi ha per no construir una funció pública eficaç. No solament no descentralitzar la Generalitat, sinó no aprimar aquest partidisme o cupulisme –diria jo, perquè no és ja ni partidisme– que s'ha instal·lat a la funció pública. I sàpiga que, com demostren els estudis moderns, no tenir menys funcionaris vol dir una administració més desburocratitzada. Tornem a introduir el tema del treball productiu i del treball social i nosaltres proposem que hi hagi una sèrie de treballs socials reconeguts, fins i tot en concert amb entitats privades, però que serveixin per a una qüestió de necessitats, com és l'atenció a la gent gran, com és la protecció de la natura, com és el reciclatge en l'ensenyament, com és tot allò que avui la societat no creu necessari fer-hi despesa i és molt important, no per tenir més, perquè tots siguem millors, aquí hi ha l'alternativa, en això hi ha alternativa, i són canvis importants de rumb de govern.

Nosaltres prenem un ferm compromís: Iniciativa - Els Verds treballarà aquesta legislatura per anar fent més forta l'exigència d'un canvi de rumb, per fer avançar aquesta alternativa que doni solucions als problemes de les persones de Catalunya, que beneficiï una gran majoria i de la qual n'extreurem la demanda de més sobirania i de més poders i de més recursos. Aquest serà el raonament. Elemental. I jo m'adreço a una bona part d'aquest Parlament perquè, colze amb colze, treballem en aquesta direcció. I perquè ja des d'aquest Parlament de Catalunya, sense cap espera, sense cap dilació, sense aritmètiques parlamentàries per al març, anem a debatre sobre la precarietat, sobre l'ocupació i sobre l'atur; a crear una comissió específica de Medi Ambient separada de la de Política Territorial, on, en diàleg amb els col·lectius sensibilitzats per aquestes temàtiques, pugem implicar allà tot allò que des l'estudi i la decisió serveixi per començar a ferfront a aquests desgavells; o la Comissió del Món Rural, que a l'anterior legislatura va tenir prou experiència i prou encert en les seves recomanacions; o posar ja les bases d'un pla específic contra la desigualtat d'oportunitats entre home i dona; o discutir amb el senyor Pujals, ja, les properes setmanes, allò que és urgent, allò en què sembla que no estem d'acord, si hi ha o no hi ha incertesa sobre les previsions del que ha de succeir amb milers de famílies de Catalunya sobre la reforma escolar, sobre la reforma educativa... I anar, evidentment, a crear una ponència en aquest Parlament que sigui de síntesi dels plantejaments de tots els grups parlamentaris, en proporció a la seva força, per recuperar allò que vostès han bandejat de la història de Catalunya: la força unitària a l'hora de plantejar l'autogovern. Creguin-nos: abans d'elucubrar sobre els resultats del mes de març, recordin que la força de Catalunya serà molt superior si hi ha el màxim consens en la demanda d'autogovern. D'aquesta

Catalunya tan heterogènia que hem de representar aquí, tan diversa, que ha nascut a molts llocs i té diverses parles i que busca més sobirania i major identitat per fer cohesió, però primer per solucionar els problemes de la seva gent.

Pensin, senyores i senyors de Convergència i Unió, si no ha arribat el moment de dir prou, ara que a més no tenen la majoria absoluta. Aquesta forma tan..., jo diria –perdonin– superba de pensar-se que són els únics intèrprets de Catalunya. Fins i tot quan aleshores han d'anar a Madrid i posar aquest tema a la taula de negociació com una moneda partidista de canvi, i per aconseguir ben poc. I repassin vostès –sense mitificar: cada història, cada parèntesi històric té el seu moment–, repassin vostès si no és el moment de, per damunt de qui sigui, però no dels interessos de la comunitat de Catalunya, anar a defensar conjuntament l'autogovern.

Senyor candidat, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens comprometem com qui més a fer funcionar aquest Parlament, la qual cosa vol dir a fer funcionar un govern, quan sigui investit, per prestigiar i eixamplar el mandat representatiu i elmandat de confiança parlamentària. Senyor candidat, no menystingui més el Parlament: entre tots procurarem que ja no ho pugui fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. A continuació prendrà la paraula el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. Colom i Colom

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, senyor candidat... Quan en el Ple, en el debat d'investidura d'abans d'ahir, vaig intentar legítimament impulsar, variar –per què no?–, canviar alguns elements de la proposta del programa de govern que ens presentava el candidat senyor Pujol, haig de ser sincer, en començar aquesta nova sessió del debat d'investidura, en dir que vaig tenir..., no la impressió, sinó que vaig estar absolutament convençut, al final d'aquell debat que vam tenir el candidat senyor Pujol i jo mateix, i al final del debat que va tenir el senyor Pujol amb els altres candidats, que, com diríem a casa, per allà dalt a Pruit, estava picant ferro fred. Ja podia anar fent, ja podia anar intentant fer veure que havien de canviar a Catalunya sensiblement molt les coses, en aquesta cinquena legislatura, que hi ha problemes en el dia a dia que no són atesos convenientment, que no són atesos bé, que la gent, si volem entre tots que trobi la connexió permanent entre el dia a dia, la seva vida quotidiana i aquesta cambra, i aquest Parlament, i que aquest Parlament sigui l'eina a qui ells confien, a qui els ciutadans i ciutadanes de Catalunya confien bona part de la solució dels seus problemes, hem de procurar que realment sigui així. Vol dir, en aquest aspecte, canviar algunes situacions del que s'ha fet últimament.

Fa un moment, com un exemple estrictament actual, diguem-ne, i puntual, i sense voler fer-ne cap més..., o donar-hi més importància de la que té, si és que en té,

han trucat a un secretari d'aquesta Mesa els veïns del barri de la Pineda, de Palau de Plegamans, dient que la riera de Caldes..., bé, estan una mica amb l'ai al cor que la riera de Caldes..., torna a estar plovent aquests últims dies i avui, saben que es va desbordar, i que torna a passar l'aigua per damunt..., que ja ha passat per damunt d'algun pont, i estan espantats. Joestic convençut que el seu Govern en aquests moments deu atendre aquesta emergència, però des de l'octubre del 94, si no ho recordo malament, la Generalitat es va comprometre a la canalització i tot just s'està fent el projecte, pel que jo en sé, a hores d'ara. Aleshores, en tot cas, tornem a encarar una època de pluges i molts ciutadans de Catalunya deuen tenir altra vegada l'ai al cor de pensar «a veure si tornarà a haver-hi inundacions», i jo bé compto que de l'any passat ençà haurem fet polítiques, s'hauran fet –i algunes les conec– polítiques que ja siguin efectives enguany, no només projectes. Veieu?

Una mica, aquest era l'exemple que volia posar, que a vegades situacions del dia a dia, com pot ser aquesta o altres com aquesta, doncs, tarden i tarden i tarden. I en part per manca de recursos, no? Però, és clar, llavors arribem al tema del finançament. I el tema del finançament... El senyor Ribó n'ha parlat, i sembla que el situa en segona instància; en tot cas vull que quedi clar que, per la posició d'Esquerra Republicana, si fem tant d'èmfasi en la urgència de canviar el sistema de finançament és perquè creiem que és inapel·lable, absolutament inapel·lable, prioritzar en aquests propers anys el canvi del sistema de finançament, per tal que la Generalitat tingui molts més recursos –que hi té dret– de l'esforç fiscal que es fa a Catalunya. I no en tenim prou, senyor Pujol, no en tenim prou amb els 60 o 80 mil milions més. I vostè sap que no en podem tenir prou, quan el que podríem redistribuir de més és prop del setanta per cent més: 780, 780 mil milions, si tinguéssim el concert econòmic!

Però, vaja, d'aquella primera impressió de picar ferro fred, jo he escoltat amb molta atenció el discurs d'avui del candidat: tampoc crec que hagi canviat massa, amb sinceritat; ara, hi ha alguns elements nous. Hi ha alguns accents que s'han posat en el discurs d'avui que no es van posar de la mateixa manera abans d'ahir. I a mi m'agradaria encara... –i aquesta serà la part central de la meva intervenció d'avui–, no vull repetir el que ja vaig dir en l'anterior intervenció, sinó precisar o posar l'accent en el que per nosaltres serien compromisos bastant ineludibles d'aquesta legislatura, compromisos de govern bastant ineludibles d'aquesta legislatura. Jo no ho sé, si ha recapacitat o no: coincideixo que és sensat que sigui d'aquesta manera, que un debat d'investidura, si no s'obté la investidura en primera instància, doni quaranta-vuit hores de temps a tothom per reflexionar i per recapacitar, i jo bé compto, bé vull creure que el candidat, que no va ser investit en primera instància, haurà aprofitat molt bé aquestes quaranta-vuit hores per reflexionar –tots ho hem fet– i per recapacitar, però entenem que a qui li pertoca recapacitar és al candidat –també a nosaltres, en la part que ens toca, però bàsicament al candidat.

És una qüestió de ritme i de mètode, i de velocitat. Ja podem intentar fer créixer econòmicament, socialment

i autonòmicament el nostre país, a nivell d'autogovern del nostre país, però si les velocitats són tan insignificants difícilment ens permetrà atrapar Europa, i difícilment podrem influir massa en la fallida de l'estat o de la societat del benestar, i difícilment evitarem una pèrdua de posicions pel que fa a la reindustrialització necessària del nostre país, si no accelerem amb polítiques concretes en aquesta legislatura.

Senyor candidat, d'aquells deu punts, d'aquell decàleg que jo li vaig presentar en la meva intervenció, avui, en aquesta intervenció, voldria que em precisés alguns dels eixos bàsics, i li diré quins són, per nosaltres, els eixos bàsics. A alguns hi ha fet referència abans, en la seva primera intervenció. Concretament, ha ratificat una altra vegada que està disposat que es creï, està disposat a sumar-se també al consens per crear una comissió d'estudi sobre el concert econòmic en aquesta cambra, una comissió parlamentària d'estudi sobre el concert econòmic, que estudiï la viabilitat del concert, d'aquest sistema, i la seva aplicació a Catalunya, o com ho podem formular a Catalunya perquè finalment tinguem..., un cop un dia es pugui negociar, pugui tenir els mateixos resultats que té el sistema de quota, o de concert, o foral, per al País Basc. No es tracta de copiar un sistema, es tracta de dir que ha de ser un sistema que ens ha de permetre arribar al mateix objectiu: a recuperar 780.000 milions que podríem redistribuir de més de l'esforç fiscal que ja fem els catalans. Per què hem de renunciar? Expliqui als pagesos, o als empresaris petits o mitjans, o a pescadors, o a sectors que estan en crisi, amb dificultats econòmiques, per què carai renunciem voluntàriament a obtenir 780.000 milions de pessetes. Expliqui-ho. Com ho explicarà, això? Com ho explicarem? I que ens limitem, en tenim prou, amb 60 o 80 mil. O que no podem assolir només que 60 o 80 mil. Almenys no ens posem d'entrada..., no ens marquem nosaltres un objectiu baix. D'entrada procurem-ho. I per això celebraria que s'activés aquesta comissió d'estudi. Jo celebro que vostè hagi dit que d'acord, també, a crear-la: només que voldria afegir-hi, o precisar, que aquesta comissió hauria de tenir un cert mandat d'encarar amb les seves conclusions el procés legislatiu corresponent, que no fos una comissió d'estudi d'un estudi que s'edités i quedés en un calaix del seu govern o d'aquesta cambra, sinó que això encarés una política o una actuació legislativa concreta.

Aquest és un element per nosaltres bàsic, un eix bàsic d'aquests deu punts. L'altre eix bàsic. Aquí ha obert una porta, ho reconec. L'altre dia la va obrir, el que passa és que ens la va acabar de tancar després d'una revolada, quan després va dir: «No, jo ja conec el resultat», i, per tant, clar, jo vaig pensar: «Doncs mira, oberta i tancada de cop, la porta»; avui entenc que ho ha tractat d'una altra manera. I, encara que no crec que ens mentís l'altre dia –per tant, deu conèixer el resultat–, potser el resultat..., aquesta comissió d'estudi en traurà un altre de resultat, no? No ho sé, ja ho veurem. Per això hem de fer una comissió d'estudi. I avui veig que l'ha deixat oberta del tot, la porta. Va bé.

No ha deixat una altra porta oberta, que sí que li demano que la deixi oberta, que és la d'encarar la modificació i la millora de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Em penso que és enormement..., passada una dècada i

mitja llarga ja podem perfectament veure allò que ha anat bé i allò que no ha anat bé, en què ja ho tenim tot i, ara, en què podem avançar, en què podem avançar més. Per això nosaltres també creiem... Mireu, aquest Parlament..., aquest Parlament ha entrat en una nova dinàmica –d'això, ens n'hem de felicitar tots–, i jo, m'agradaria pensar que aquesta nova dinàmica ha de permetre, per exemple, el funcionament de moltes comissions d'estudi, simultàniament, que puguin encarar, treballar amb profunditat i encarar tots aquells reptes que tenim ara al final del segle XX i al començament del segle XXI. Fer-ho ara i fer-ho una mica com a expressió de la cultura de l'acord que espero que imperi en aquesta cambra, ben segur, desitjo que imperi en aquesta cambra, en aquesta cinquena legislatura, per bé dels interessos de Catalunya. Doncs bé, nosaltres creiem que es podria crear una comissió d'estudi, també, per al millorament i l'aprofundiment de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; veure com culminem amb negociació, però també com es precisen, doncs, totes les competències pendents ja d'abans; què podem assolir de més en les grans infraestructures i en els grans serveis que són gestionats per l'Estat; que hi consti l'acord sobre la policia, senyor Pujol, que hi consti signat, escrit, l'acord sobre la policia, perquè no ens el puguin, unes circumstàncies adverses, arrabassar, que hi consti; que hi constin mesures concretes del nostre encaix amb Europa per poder intervenir en aquest fòrum important de la nova dinàmica catalana, que és la Unió, en allò que sigui el petit marc de competències i ampliar les competències perquè hi puguem tenir, dintre del que sigui possible, una veu, a les institucions europees; perquè hi consti la nova fórmula de finançament a què optem; en tot cas, deixar la porta oberta ja d'encaix, en el nou estatut, perquè hi consti de manera molt específica per poder fer polítiques socioeconòmiques a Catalunya, la modificació i l'obtenció de competències plenes en els àmbits laborals i algunes competències més en àmbits econòmics. Bé, tot això són elements que em sembla que serien determinants o importants que podríem treballar seriosament en aquesta comissió d'estudi sobre l'actual Estatut i el seu millorament i el seu aprofundiment.

Ben segur que abans, quan ha parlat de la reforma de l'Estatut, el senyor Pujol ha dit que ho havíem de fer d'una forma pacífica... Jo no conec cap grup violent per la reforma de l'Estatut, i jo no em penso pas que, quan parlem de l'aprofundiment de l'autonomia o, per exemple, de l'obtenció del 15%, hàgim de dir: «I obtindrem el 15% de forma pacífica.» Segurament que ha estat un lapsus, perquè queda absolutament clar el procés democràtic que ha de possibilitar aquest augment de l'autogovern.

Algú va dir l'altre dia –em sembla que van ser vostès mateixos que ho van dir, algun dels seus diputats al passadís, i vostè mateix, no ho sé–, però, que havíem situat amb aquestes propostes un llistó excessivament alt. Jo no em penso que això sigui situar un llistó alt; aquest mínim, aquests eixos bàsics que proposa Esquerra Republicana de Catalunya en aquest debat d'investidura i que creu que, si ens demana la seva confiança en aquesta segona sessió, entenem que tenim legítimament el dret de demanar que es variï el seu programa de govern en aquesta línia, aquests límits, doncs, són normals, no són llistons molt alts. Pobra Catalunya si el que proposa Esquerra Republicana avui són llistons

molt alts!, són llistons sensats, possibles, perfectament possibles i a l'abast de l'acció política d'aquesta cambra, senyor candidat.

La tercera prioritat seria una mica..., una part ja l'ha dit vostè i jo només m'hi refermo: l'aplicació dintre del possible –va dir–, però l'aplicació a fons de la reforma educativa. Celebrem que –no em vam parlar nosaltres en la primera, o pràcticament no en vaig parlar en la primera intervenció–..., però s'hi ha tornat a referir; però, vaja, en tot cas, quan parlem de reforma educativa, parlem també, o pensem també amb el que, per a molts, molts ciutadans i a la comunitat educativa d'alguna manera és reivindicació: està bé que tinguem escoles arquitectònicament molt boniques, les millors d'Europa –no?–, però també tenim milers d'estudiants als barracons, milers d'estudiants als barracons; jo n'he visitat alguns i no hi estan gens còmodes; ja desitjarien..., esperen tenir una d'aquestes escoles tan magnífiques, no? I ben segur que quan la tinguin estaran contents. La comunitat educativa coincideix a demanar dotació material, disminució de *ratios*, el professorat especialitzat, l'educació infantil, els programes de garantia social, l'adequació de l'oferta de formació professional a la realitat econòmica de l'entorn, els menjadors i el transport escolar assegurat; assegurar una problemàtica específica del món rural: que els de Sant Llorenç de Morunys no hagin de fer pràcticament seixanta quilòmetres cada dia, anar i tornar, per anar a l'institut, eh?, o els de Bellver de Cerdanya, o altres. Això, i sobretot perquè encara hi ha massa barracons, com li deia. Bé, doncs, aquesta prioritat ens sembla bé; simplement voldríem que es precisés més.

I una altra prioritat, senyor candidat... Però, és clar, si no m'escolta, no em podrà respondre. Sí? Molt bé, gràcies.

L'altra prioritat en aquest tercer bloc és pel que fa a l'empresa petita i mitjana i a l'ocupació. Miri, aquí tot-hom coincidirà que el diner és car, i ho saben tots els industrials i ho sabem nosaltres aquí, que l'energia és de les més cares d'Europa, que la pressió fiscal és excessiva, que..., bé, tots aquests i altres problemes que coneixem, estructurals, que posen problemes a l'empresa petita i mitjana en el nostre país, a l'economia productiva. Jo l'únic que demano, Esquerra Republicana l'únic que proposa és que abans del juny, del maig o del juny –vol dir en el proper període de sessions– es faci en aquesta cambra un debat monogràfic sobre l'impuls i el suport que ha de tenir la petita i mitjana empresa a Catalunya en aquests propers anys i com ho encara el Govern i com ho encara aquest Parlament. Crec que fóra una demostració que accepteu, accepten aquesta prioritat, com no dubto, en part, que també la va posar ahir. Doncs, bé, jo faig una proposta concreta en aquest sentit. Vull coincidir i vull satisfer-me que hagi dit avui que està disposat a fer un llibre blanc sobre la pagesia i fer-lo d'acord amb els agents socials –aquesta va ser una proposta que vaig fer en nom del Grup Parlamentari i veig que ha estat recollida en aquesta recapacitació, en aquesta reflexió d'aquestes quaranta-vuit hores, i ho celebro.

I el quart dels cinc grans eixos que li volia plantejar també com a importantíssim –vostè hi ha fet referència

al començament— és pel que fa a la normalització lingüística. Miri, vostè va dir l'altre dia una cosa que em va preocupar, ens va preocupar molt; va dir que..., va venir a dir pràcticament que no li pesava tant el consens polític en aquest tema com el consens social; venia a dir que havíem d'assegurar el consens social. Home, ja hi estem d'acord, però torno a dir-li, senyor candidat: aquesta cambra és la cambra que representa democràticament el poble de Catalunya, la sobirania del poble de Catalunya i, per tant, aquest consens s'ha d'establir en aquesta cambra; ja va bé buscar-lo també al carrer, però, bàsicament..., perquè, si no, per què ens guiarem? Ens guiarem per sondejos o per enquestes per saber si existeix aquest consens o no. No crec que sigui aquesta una de les eines; en democràcia aquesta és l'eina: la parlamentària. I, per tant, crec que el consens l'hem de buscar aquí; i consens, senyor candidat, no vol dir unanimitat, que jo sàpiga. Hi pot haver un consens molt ampli per reformar i modificar la Llei, encara que algun grup es despengui d'aquest consens, i no passa res.

Li demanem, senyor candidat, el desplegament real de la Llei del consumidor, de l'Estatut del consumidor, per exemple, el desplegament d'aquest Estatut. I em consta que els consumidors, pel que fa a l'etiquetatge, i a vostè també li consta, a l'etiquetatge dels productes de Catalunya, majoritàriament volen —hi ha enquestes sobre aquest tema que diuen que aquest consens social sembla que es dona, no?—, majoritàriament volen i estan d'acord que tot l'etiquetatge sigui en català o hi sigui el català. La indústria farmacèutica, important a casa nostra, no treu res de res; i la majoria de la vida econòmica d'aquest país, res de res. Per tant, caldria desplegar l'Estatut del consumidor i no fer segurament tant cas d'alguns empresaris, perquè, a vegades, em sembla que en el consens social hi ha balances de dues mesures: la gent el que vol, ha expressat que vol els productes etiquetats en català; i em consta, ens consta a tots pressions de sectors empresarials que no els sembla bé i que no ho fan. I llavors sembla que pesen més els empresaris, o aquests sectors, o aquests poders, que no pas la població.

Jo, dels cinc grans eixos que li he exposat, senyor candidat, em sembla que amb el que s'ha compromès menys, em sembla que amb el que s'ha compromès menys és justament, tot i que semblaria que aquest hauria de ser aquell que hauria de motivar-nos més a tots, també a vostè, és a fer aquest pas absolutament necessari, creiem, per fer que la nostra llengua sigui, tingui tots els mecanismes per tirar endavant i normalitzar-se en àmbits on fins ara això no ha estat possible. Ja no podem dir més que a la justícia és molt difícil; ja se sap, ja hi estem actuant: la consellera segur que ho sap i m'ho ha dit en més d'una ocasió, la dificultat que hi ha per introduir la llengua catalana en l'àmbit de la justícia a Catalunya. Però el que s'hi està fent, les eines que tenim per fer-ho no són suficients. Per tant, hem de modificar la Llei i poder dir un dia que almenys el 50% —no?— de les actuacions judicials a Catalunya es fan amb normalitat en la llengua catalana. Hem millorat, senyora consellera? No sé si encara som al 97 o 96% de les actuacions en llengua espanyola i només al 3 o 4% en llengua catalana.

Veü, aquest és un dels àmbits, o l'àmbit audiovisual, el del cinema... Bé, quant de temps haurem d'esperar per poder anar al cinema amb normalitat, en la nostra llengua, quant? Que ja han passat dotze anys de la Llei de normalització lingüística! I pel que fa als àmbits, en els mitjans audiovisuals, el més calent és a l'aiguera, i ja han passat dotze anys! Què? Volem anar-hi tots amb bastó a veure un dia, finalment, amb normalitat, poder triar qualsevol cinema, qualsevol pel·lícula? Aquestés un altre del camps que cal arreglar, i això també necessita una modificació de la Llei, i per això demanem...

A veure, si ha passat una dècada, senyor candidat, d'aplicació de l'actual Llei de normalització lingüística, que ha estat positiva, que ha anat bé, a l'Administració de la Generalitat, òbviament —només faltaria—, als mitjans de comunicació públics —només faltaria—, a l'ensenyament primari i secundari, ja no tant, i universitari, deixem-ho córrer a vegades; però, bé, també. Si en aquests àmbits..., també a l'Administració municipal, i aquí és un esforç que han fet els municipis a vegades, sovint, més que, més aviat que segons quins altres àmbits, eh? Vull dir que en els ajuntaments el català hi és ben normal. Bé, de tot això, ens n'hem de felicitar. Però en els altres àmbits que no, aquí hem d'actuar, i no s'hi val dir: «Desplegarem només el Pla general...»

Per cert, he sentit dir —no ho he comprovat, li ho demano—..., sembla que en l'edició definitiva del Pla general de normalització lingüística han desaparegut les dates. És cert això, en l'edició que s'ha fet? Perquè, és clar, jo hauria tingut un projecte... No? Ho celebrego. Però m'havien dit —i per això ho poso aquí en consideració— que semblava que havien desaparegut els objectius, diguem-ne, per al 99 i per al 2000; vol dir que llavors ho deixàvem *ad calendas graecas*. Per cert, el Pla general, el Pla general de normalització lingüística preveu almenys en tres o quatre ocasions —si no ho recordo malament, quatre ocasions— la reforma de la Llei. El Pla general ho preveu, i és per això que li demano un compromís també més precís pel que fa al tema de la millora de la normalització lingüística.

Escollaré amb molta atenció, escoltarem el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana —li ho asseguro, senyor candidat— amb molta, molta, molta atenció el que ens pugui dir quan respongui a tots els grups; suposo que alguna cosa també deurà dir de les posicions d'Esquerra Republicana de Catalunya i de les altres. I serà aleshores que el nostre Grup decidirà el sentit final del seu vot en aquestasegona sessió del debat d'investidura. I dit això, dir que malgrat tot, voti el que voti, prengui la posició que prengui Esquerra Republicana, hi ha una cosa de fons, que en cap cas variarà. Aquest debat, pel que fa a nosaltres, ha estat un debat molt alligona-dor per als propers temps.

Senyor Pujol, vostè ha triat; en l'horitzó del març vostè ha triat. I vostè ha triat cap a aquesta banda, diguem-ne, escollint la nostra, em sembla, i cap a aquesta banda, no, i excloent-ne un altra també, i cap a aquella banda. Ha triat aquest escenari. Vostè ha triat esperar a les eleccions de març a intentar continuar fent el mateix de sempre o amb els socialistes o amb el Partit Popular. Per tant, vostè ha triat balladores per a després del març. I en tot cas, si ha triat ja balladores, doncs, bé,

sembla ser que no en vol d'altres. I en tot cas, sí, per cloure la nostra intervenció, pel que fa al que ha canviat en aquest debat de fons, aquesta bifurcació real que existeix entre el seu projecte i el nostre projecte polític, absolutament i clarament diferenciats, ho estaven, però ara més.

També li vull dir que no torni a pensar, no tornin a pensar a la seva coalició que Esquerra Republicana de Catalunya serà la torna d'aquesta opció que vostès faran, i han fet —uns o altres esperen el resultat de les eleccions—; Esquerra Republicana no serà la torna ja més en cap d'aquestes decisions. Perquè Esquerra Republicana de Catalunya, com el partit històric que ha fet els dos únics actes de sobirania política que s'han fet en aquesta pàtria, en aquest país des del 1714, és un partit que està al servei dels interessos de Catalunya i no pas dels capricis o els interessos de Convergència i Unió.

Res més. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, honorable president; moltes gràcies, senyor candidat.

El president

A continuació té la paraula el president del Grup Parlamentari Popular, el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Senyor president, senyores i senyors diputats, la intervenció del Grup Popular serà breu i serà suau, perquè aquesta sessió plenària té un sabor a simple tràmit que ho aconsella. I no aconsella introduir excessos d'atenció a la cambra, ja prou fatigada per les intenses sessions dels dies 13 i 14. En altres paraules, que aquest debat —sens dubte necessari, i contemplat en l'ordenament vigent sobre elecció de president de la Generalitat— no passarà a la història com una jornada gloriosa a aquest Parlament.

El recurs al mal menor no produeix satisfacció, sobretot quan Catalunya, aclaparada, disgustada per una llarga etapa de degradació de la vida pública espanyola, provocada per governants desaprensius i cobdiciosos, necessita renovar la seva confiança en si mateixa i en el nostre sistema polític. Exigeix comportaments nets i enaltidors i demana generositat, valentia i entusiasme. Lamentem manifestar que el candidat —des de la nostra percepció— no va estar, abans-d'ahir, a l'alçada de les circumstàncies, i per això estem avui aquí, per resoldre per la drecera de la mediocritat el que hauríem d'haver solucionat, des del nostre punt de vista, fa dos dies, per l'avinguda de la grandesa.

Deia del general De Gaulle que en els temps ordinaris són suficients les intel·ligències ben formades, però que en els temps difícils fan falta, a més a més, cor i caràcter. El candidat no va utilitzar abans-d'ahir ni el seu cor ni el seu caràcter, i va rebaixar la seva considerable intel·ligència a astúcia de volada curta.

Senyor candidat, la falta de compromís deixa les mans lliures, però només per a les coses petites. A

l'hora d'escollir entre els superiors interessos de Catalunya —que necessita un consell executiu fort i un programa ben definit de govern a la major brevetat possible— i els interessos parcials del seu partit, el candidat va escollir la pitjor opció, demostrant, per segona vegada des del passat 19 de novembre, poca agilitat política i minsa ambició moral.

Després de la vergonyosa pusil·lanimitat mostrada per Chamberlain en la seva entrevista de Munic amb Adolf Hitler, Winston Churchill va sentenciar amb frase citada innumerable vegades: «Hem volgut comprar la pau al preu del nostre honor, i tindrem deshonori i guerra.» Molt ens temem que quelcom semblant li passarà al senyor Pujol amb la seva negativa en el Ple del dia 14 a assumir un calendari de configuració d'un govern suficientment recolzat. Ha volgut guanyar maniobrabilitat electoral a costa dels autèntics interessos de la societat catalana, i al final es trobarà amb un significatiu descens electoral el proper mes de març, superior al que hauria sofert si la nostra oferta de responsabilitat i d'eficàcia hagués estat escoltada.

Les urnes no s'omplen amb maniobres tàctiques ni amb regatejos conjunturals, sinó amb accions i decisions que demostrin que el governant està al servei del seu país i no que se'n serveix. En aquest context, el Grup Popular vol manifestar la seva preocupació, la seva alarma, i no vull utilitzar paraules més punyents, perquè he dit que aquest debat el volia mantenir en un to suau, però en tot cas preocupació i alarma profundes pel tipus de raonament que el senyor Pujol ha fet a l'hora de justificar la necessitat d'esperar el proper mes de març. Tot això de les cartes d'aquí, de les cartes d'allà, de les cartes que tindrem uns, que tindran els altres, els milers de milions que podem treure segons guanyin aquests, segons guanyin els altres. Això és, per a vostè, senyor Pujol, Espanya? Una partida de cartes?, una taula de cafè?, un casino? I després ens queixem que a la resta d'Espanya es generi un sentiment d'antipatia, de recel, de fredor respecte a Catalunya. Jo li demano, senyor Pujol, per la seva dignitat institucional i personal, que és molt alta, per la d'aquesta cambra, per la de Catalunya en general, que no utilitzi aquest tipus de metàfores, perquè això ens és molt perjudicial i al final, i utilitzant les seves imatges, només tindrem que vuits i nous i cartes que no lligaran.

El seu tan reclamat projecte de país sembla que es redueix a un projecte de partit, pel que estem veient i patint, ni és bo per al país, ni tampoc per al seu partit. Les darreres eleccions municipals els van donar a vostès un avís; les recents eleccions autonòmiques els han proporcionat un disgust, i les properes eleccions generals, si segueixen pel mateix camí d'autisme polític i d'estretor de mires, els assestaran el cop definitiu. (*Rialles.*) Riguin, riguin, mentre puguin. (*Rialles.*)

Els aconsellem, senyor candidat, com vam fer en el debat d'abans-d'ahir —i ho vam fer amb la millor voluntat i sinceritat— que canviï vostè de registre, però vostè està presoner de la seva desconfiança. Hem llegit avui que la seva gran preocupació ha estat, el dia d'ahir, aconseguir l'abstenció d'algun altre grup, a més a més dels altres dos que es van abstenir abans-d'ahir. Una vegada més, obsessió per l'aparença, persecució del

gest, passeig incessant per l'aparador. El centre polític no s'ocupa ni s'exerceix equidistant de tots els punts cardinals de l'espai polític, sinó situant-se en cada moment en l'epicentre de l'interès general. Aquesta és una reflexió que li brindo perquè se l'emporti vostè a Queralt mentre configura el proper Govern provisional. I dic «provisional» perquè, d'acord amb la seva doctrina, fins al març tot és provisional.

Després del 19 de novembre, el pujolisme s'ha convertit en postpujolisme, i un postpujolisme protagonitzat pel Jordi Pujol anterior a aquesta data decisiva, només pot ser un declivi ininterromput. Cregui'ns, senyor Pujol: canvi d'actitud, canvi de tarannà, canvi de mètodes.

Ara li diré una cosa que el sorprendrà, dita per mi; i no ho faig amb intenció d'afalagar-lo, sinó de fer-li justícia. Vostè és el millor polític professional d'Espanya, però si vol continuar sent el millor, ha de deixar de comportar-se com un professional i passar a ser, en el sentit més noble del terme, un polític a seques, és a dir, un adaptador, a la realitat hostil i complexa de la societat humana, de principis morals que la transcendeixin i la dignifiquin. Malaurada la societat que redueix l'altura de les seves fites ètiques a la seva pròpia capacitat d'assolir-les. Els ciutadans de Catalunya no volen polítics que entenen la política com una professió corporativa, sinó com una vocació i una passió. Nosaltres no li vàrem plantejar, abans-d'ahir, un salt al buit, sinó un enlairament vers les veritables necessitats de Catalunya. El vàrem convidar a la imaginació i al valor, i vostè es va limitar a aplicar un càlcul. I permeti'm que li demostrem, senyor candidat, que, a més a més, vostè va calcular malament.

Vostè ha dit, en la seva intervenció d'avui, que es limita a sumar i restar; el problema que tenim ara no és de sumar i restar: és de màxims i mínims condicionats. I si vostè només suma i resta, no està preparat per a la vida moderna. (*Rialles.*) Jo vaig afirmar i no vaig desenvolupar, al final de la meua intervenció d'abans-d'ahir, que existien fórmules intel·ligents que li haurien permès a vostè, simultàniament –i subratllo «simultàniament»–, sortir elegit en primera instància en comptes de fastiguejar-nos i fastiguejar-se el cap de setmana, treballant a favor dels superiors interessos de Catalunya i incrementar la simpatia i el respecte de l'electorat envers la seva persona i la seva coalició. Com es compleixen alhora aquests tres desitjables propòsits? Molt senzill, no sumant i restant, no, ni cartes aquí, cartes allà, no: aplicant correctament la teoria de l'optimització.

En aquesta cambra hi ha quatre partits, a més a més dels dos que integren la coalició que vostè encapçala. D'aquests quatre, un d'ells sustenta un model econòmic hostil –cosa que és molt legítima– al procés de convergència europea que vostès assumeixen. I un altre partit que, dit amb tot respecte, és d'un radicalisme en el terreny nacionalista, del qual en la seva intervenció d'abans-

d'ahir, vostè –almenys verbalment– es va distanciar de manera explícita. *Ergo*, en queden dos, que són precisament –altres diferències, algunes importants, a partels que comparteixen amb Convergència i Unió la con-

vicció que no hi ha cap altra camí sensat per a Catalunya i per a Espanya que el que apunta als objectius del tractat de la Unió Europea, i que són, a més, les dues grans opcions polítiques ideològiques en l'àmbit estatal –això sí, una emergent i a l'alça i l'altra, doncs, al final d'un cicle vital i polític. (*Remor de veus.*) La seva preocupació en aquest escenari és òbvia, i no cal ser una guineu per detectar-la: tots els ciutadans la coneixen, tots els ciutadans la comenten. En aplicació d'aquesta aritmètica elemental seva, el seu enfocament és el següent: si s'alia vostè amb el Partit Socialista de Catalunya, la fracció dels seus votants que senten disgust per la trajectòria del socialisme espanyol dels últims anys es desplaçaran al Partit Popular o a l'abstenció; si recolza vostè en el Partit Popular de Catalunya, els seus votants més motivats pel nacionalisme podrien anar-se cap a Esquerra Republicana per un efecte de rebuig o, els més moderats, al mateix Partit Popular, per mimetisme, sobretot en unes eleccions generals.

Conclusió: *wait and see*; esperem el març, a veure per on bufa el vent i de quin mal hem de morir. Una vegada clarificat el panorama, a prendre decisions aprofitant al màxim les circumstàncies –i no afegim a vendre's al millor postor, encara que aquesta és la impressió i el llenguatge del carrer, perquè no és la nostra intenció d'ofendre ningú. Si Catalunya continua entretant en el desconcert i la provisionalitat, amb les conseqüents repercussions negatives en el camp econòmic i social, mala sort per a Catalunya, que ha de sotmetre els seus desitjos i necessitats a la conveniència de *Conveniència* i Unió. Doncs, no. Fixin-se vostès quina solució més elegant podrien haver adoptat: accepten abans-d'ahir la nostra oferta, a la qual potser –i subratllo aquest «potser» especulatiu–, veient l'evolució positiva del debat, i portats pel seu reconegut sentit de la responsabilitat, s'hauria sumat –potser– el vot afirmatiu del Partit Socialista, encara que aquest no és un detall rellevant. (*Remor de veus.*)

Inicien vostès d'immediat els contactes amb el Grup Socialista i el Grup Popular per assentar un acord de legislatura, més suportable per a vostès, sens dubte, que un govern tripartit de coalició. Donada la magnitud dels problemes de l'economia catalana, i de les profundes reformes estructurals que vostè mateix, senyor candidat, reconeixia ahir com a imprescindibles, construeixen vostès un tríode sòlid, que els garanteix la fortalesa necessària per iniciar una etapa d'austeritat pressupostària, de sanejament de l'Administració i del sector públic empresarial de la Generalitat, i de generació de confiança en els sectors productius. Aquest tríode és invariant, sigui quin sigui el resultat de les eleccions de març, perquè resisteix tots els seus possibles desenllaços, tots. El prestigi de Catalunya, pel que fa a maduresa democràtica i aprofitament lúcid de la pluralitat, es posa pels núvols davant de la resta d'Espanya, i deixen vostès bocabadats propis i estranys. (*Pausa.*) Què els sembla? (*Rialles.*) Oi que no sona malament? Doncs, vostès s'ho han perdut; esperin, esperin el març, vagin esperant, però preparin-se, perquè l'ensurt de les autonòmiques serà una broma comparat amb allò que els ve a sobre. Nosaltres els hem avisat, i no només avisat, sinó que els hem ofert una alternativa que era beneficiosa per a tothom, i fonamentalment per a la societat

catalana en el seu conjunt. Vostès han preferit estar sols que ben acompanyats, i nosaltres, el Grup Popular, avui ens abstindrem, amb la consciència tranquil·la i les mans ben obertes, per rebre l'allau de vots que la seva manca de reflexos polítics i l'encaix de les nostres propostes amb les autèntiques necessitats de la societat catalana ens entregaran dintre de tres mesos.

Moltes gràcies, per tant, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, i senyor candidat, per la seva amable cooperació electoral; moltes gràcies, senyor president, i senyores i senyors diputats en general, per la seva cortesa atenció. (*Remor de veus.*)

El president

Dono ara la paraula al president del Grup Socialista, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, de vegades els jocs malabars o els jocs de paraules poden girar-se també en contra d'aquell qui els pronuncia, i els vaticinis –encara que siguin fets a través de fórmules matemàtiques– també poden contenir algun error. Ho dic perquè les ocurrències del senyor Vidal-Quadras són brillants, jo li he reconegut que era una gran intel·ligència al servei d'una mala causa (*rialles i remor de veus*); per tant, les ocurrències del senyor Vidal-Quadras fan entusiasmar determinats sectors de la societat catalana i de l'espai mediàtic, però poden convertir-se, purament, en un efecte gasós; poden dissipar-se. Ja tinc clar que el debat d'avui és amb el senyor Pujol, no amb el senyor Vidal-Quadras, però com que hi ha un altre debat obert, com que hi ha un debat obert a nivell espanyol, com que hi ha un debat obert a nivell europeu, com que hi ha un debat obert a nivell mundial, com que haurem d'acabar triant entre aquells que sàpiguen gestionar, conduir, administrar l'estat del benestar i fer-lo possible, o aquells que se'l volen polir, potser val la pena que deixem les coses clares. I volia començar per aquí, perquè els *dardos afilados* del senyor Vidal-Quadras, referits al Grup Socialista diverses vegades, arriba un moment que dius: «home, doncs, ja n'hi ha prou.» M'agradaria polemitzar amb el senyor Vidal-Quadras, però el número de diputats que ha tret, encara que sigui estenenent les mans i recollint tants de vots, no el fa mereixedor d'aquest debat que ell voldria produir per persona interposada entre socialistes i populars. Per tant, no el farem.

Jo sabia que avui veníem a fer un exercici parlamentari –des del meu punt de vista– força inútil; m'ho semblava, vaja, i m'ho semblava perquè veníem a aquesta segona sessió amb dues certes, dues certes que el debat no faria variar, i pel camí que anem no farà variar. La primera: inevitablement, d'aquí a poca estona, Jordi Pujol serà investit president de la Generalitat de Catalunya. Té 60 vots; no té majoria absoluta, la mecànica de la llei ens porta a una segona sessió, però a la vista del resultat de la votació de la primera, d'aquí a poca estona –primera certa– el senyor Jordi Pujol serà investit president de la Generalitat de Catalunya amb els seus vots.

Segona certa: vist el que es va sentir en el debat d'abans-d'ahir i de l'altre, del discurs del candidat i el dia del debat, avui no apareixerien gaires novetats, o potser no n'apareixeria cap. A mi em sembla, malgrat els matisos del senyor Colom, que no n'ha aparegut absolutament cap de nou, de prou novetat, de prou entitat com perquè ningú pugui acabar variant sensiblement el sentit del seu vot, com no sigui més enllà d'allò que ell mateix ha dit, en funció de la resposta que ara se li faci. Però aquesta segona certa vol venir a dir, simplement, en allò que ara discutirem, ni tan solament en un fet que algun dels grups que van intervenir considerava com una dada rellevant i substancial, tampoc no hi haurà cap novetat, que és que, efectivament, no per un càlcul polític, ni tan solament per un càlcul de joc de cartes, sinó perquè les coses són com són i no d'una altra manera, ni el març, ni potser durant tots quatre anys, pot passar que hi hagi alguna variació estable en el panorama polític que comença avui, que ens aporta una dada fonamental: la primera certa es complirà, Jordi Pujol serà investit president de la Generalitat de Catalunya, perquè en aquesta cambra no hi ha cap altra alternativa coherent, homogènia i suficient. Hi ha alternatives? És clar que hi ha alternatives. Acabem de sentir com dues formacions polítiques s'acaben de proclamar alternativa. I ara jo hauria de fer el mateix, i vinga, som-hi!, i cadascú en la seva mesura: trenta-quatre diputats, tretze diputats, onze diputats..., i cadascú amb el seu programa, que tots hem dit que era un programa de govern, no un programa electoral. Ara, amb això no en tenim prou, no som una alternativa suficient i coherent. I, en conseqüència, som alternativa, però ens ho hem de treballar, i ens ho hem de treballar avui, demà i demà-passat, i tots els dies d'aquesta legislatura que avui comença. I en la inutilitat formal d'aquesta segona sessió, a la qual donarem cadascú de nosaltres el contingut que vulgui perquè quedi clar que tenim un altíssim respecte pel Parlament de Catalunya, ens trobem en una situació que allò que compta és que farem a partir de demà. I una cosa que nosaltres no farem serà participar en un concurs d'alternatives. No participarem en un concurs d'alternatives; construirem la nostra, convertirem la nostra alternativa, el nostre programa, en la que ens sembla la més viable, la més plausible, la més alternativa, i treballarem perquè agafem cos. Ens en sortirem o no ens en sortirem, serem un cicle decadent o un cicle emergent, ja en parlarem, però d'aquí a quatre anys, i al llarg i després de la valoració del que passi durant aquests quatre anys. I és per això que, a l'hora de pensar quines eren les coses que valia la pena de dir i tenien més sentit en aquesta intervenció, en un debat viciat per l'aritmètica, entre altres coses, i per la llei, penso que, en relació amb allò que ha dit avui el candidat, no hi ha massa res més a dir, com no hi ha massa res més a dir respecte al que els altres vam dir dijous passat.

Aquí està, figurarà en el *Diari de Sessions*, cadascú va triar la fórmula que va voler, amb graus i intensitats de crítica a un model que ha sigut massa homogeni i que no ha funcionat prou bé, i en aquest accent hi estem tots d'acord, però més enllà d'això hem d'anar en una altra direcció. I la direcció en la qual hem d'anar –i em situo al bell mig de la intervenció del candidat– és la següent.

Diu: «No tinguin por, serem un Govern que governarà i molt, mirin el que ja estem fent, allò que estem licitant i les coses que vénen.» Doncs, davant d'un govern que governa o que diu que vol governar, el compromís de les forces que no tenim pes suficient com per constituir-nos en alternativa i volem ser alternativa, almenys la nostra oferta, la nostra proposta és, davant d'un govern que governa, un Parlament que controli i impulsi, i que ho faci més i millor del que ho ha fet fins ara, i que obliguem aquells que ja no tenen majoria absoluta a deixar-s'ho fer o trobar-s'hi al davant molt més que no s'hi han trobat fins ara. Tant que, si el calendari que ens hipoteca i condiona –que és març– ens porta a una certa inutilització de la vida parlamentària durant el mes de febrer, senyores i senyors diputats, habilitem el mes de gener! Habilitem el mes de gener per a l'activitat parlamentària! Posem-nos a treballar, que quedi clar: si el febrer hem de fer campanya, i és norma, és un acord tàcit d'aquesta cambra que, mentre hi ha campanya electoral, el Parlament treballa poc, però el Govern governa, aquells que hem de controlar el Govern i aquells que hem de controlar l'acció del Govern, o aquells que hem de donar impuls a l'acció del Govern, també condicionats per la conjuntura política i electoral de març, però malgrat tot, a treballar el mes de gener! I aconseguir que allò que és un avenç en el sentit democràtic del funcionament d'aquesta cambra comenci en el mateix moment en què el Govern que ens anuncia el senyor Pujol es posi a treballar. Quan el farà? Quin dia farà govern? Quin tipus de govern farà? Amb quins objectius o amb quines prioritats, més enllà de les que ja ha dit en aquest debat d'investidura? Quines seran les accions més immediates, com les traslladarà cap a aquest Parlament? Com compareixerà a donar resposta a les preguntes que li fem els diputats i les diputades que formem part dels grups, avui per avui, de l'oposició? De seguida, la primera setmana de gener? La segona setmana de gener tindrem ja la nostra primera *question time*? Som-hi! Nosaltres estem per això. Sabem que els números canten i que no hi ha majoria alternativa possible, sabem que volem treballar, sabem que ho volem fer a partir del nostre programa de govern, sabem que hi ha línies d'acord possibles, sabem que hi ha un diàleg obert..., posem-nos plegats a treballar, de tal manera..., i ens ho advertia el mateix candidat: «Senyors de la cambra, vigilin, que nosaltres governarem.. Doncs, vinga, vigilem. Vigilem, i reformem el Reglament d'aquella manera que hem dit que el volíem reformar, per fer possible la compareixença i per fer possible tantes vegades com calgui el control efectiu del Govern.

I deixin-me dir, entre parèntesis i amb la boca petita, que potser no estaria bé que, portats per una certa nostàlgia assembleària, acabéssim convertint aquest Parlament en un pou sense fons de llibres blancs i comissions d'estudi. Fem totes les que calgui, però si ens entrebanquem en els llibres blancs i les comissions d'estudi, potser ens podrem trobar que, mentre anem estudiant i anem fent llibres blancs, el Govern que governa, per més a precari que sigui i per més provisional que sigui, vagi fent via –amb el seu model, amb el seu projecte, sense matisos, sense correccions–, i ens trobem que cada vegada ens agradi menys el panorama polític que tinguem al da-

vant. En tot cas, per nosaltres és molt més important arrencar en la via parlamentària, saber que inevitablement passarà allò que ha de passar d'aquí a poca estona, i que el que ens cal és posar-nos-hi, posar-nos-hi a fons, treballar molt en ferm i, simplement, anunciar quines són les nostres prioritats.

Nosaltres en tenim unes quantes, que vull esmentar molt ràpidament, i que van sortir en el meu discurs de dijous i que, per tant, no aportaran cap novetat, però, per exemple, en la hipòtesi d'una pròrroga pressupostària: si el Govern del senyor Pujol prorroga el pressupost, però ha d'introduir, a través dels mecanismes legals que corresponguin –passant-ho per aquest Parlament–, allò que permeti l'increment dels funcionaris..., totes aquelles coses que són partides que inevitablement s'han de moure, per nosaltres serà una prioritat, i haurem de veure si és possible –malgrat el retall, en el sentit de l'austeritat que s'anunciava avui– un increment efectiu i amb diner nou, amb diner fresc, no vasos comunicants, del Fons de cooperació municipal. Aquesta serà una peça sobre la taula: els municipis no van prou bé, tenen problemes econòmics; el Govern de totes les comunitats autònomes d'Espanya ha fet per un a l'hora de col·laborar i treballar, aquest Govern ho ha fet menys i amb moltes menys ganes que qualsevol altre... Què diuen els socialistes? Volem fer-li venir ganes al Govern del senyor Pujol de posar uns quants calés sobre la taula per modificar sensiblement l'esquema de finançament dels ajuntaments de Catalunya.

No cal dir que no és només una visió en aquesta direcció, i que, pel que fa a la política pressupostària, al llarg de quatre anys haurem de parlar de totes aquelles coses que fan referència al creixement econòmic, al benestar social, a les prestacions, a les infraestructures, amb prioritats que compartim o que no, però aquí hi ha un element que per nosaltres és de capital importància, com ho és començar a treballar amb una nova llei electoral; com ho és començar a treballar en la modificació de les lleis territorials; com ho és donar una resposta concreta al petit i mitjà comerç, amb una modificació de la Llei de comerç, que faci desaparèixer de la discrecionalitat, de la moratòria pel que fa a les grans superfícies i que creï política en relació amb el petit comerç; una modificació sensible de les relacions institucionals, relacions entre totes les institucions que formen la Generalitat i que es concreten territorialment en municipis i comarques, i tard o d'hora veurem qui suma i qui posa els seus vots damunt la taula. Tornarem amb aquella proposta que diu –i que ha dit tantes vegades com l'hem feta– que volem que l'alcalde de cada població sigui el representant ordinari del Govern de la Generalitat en el territori del municipi, i el canvi en aquesta cambra potser fa possible, amb els vots o sense de Convergència i Unió, que això ara es voti, tot i que, naturalment, té un sentit institucional diferent si el pes dels vots, seixanta, de Convergència i Unió, està en el piló o no d'aquesta votació. O si s'està disposat a tramitar i millorar sensiblement el Pla territorial; si s'està disposat a crear el Consell Econòmic i Social; si s'està disposat a agrupar totes les formacions professionals, reglades o no reglades, i el sistema dual o no en un Consell Català de la Formació Professional; si s'està disposat a pensar i treballar en els riscos que la reforma com-

portarà per a la formació professional, que en comporta i molts, en relació amb la capacitat dels IES de donar una autèntica formació professional. Com lligarem el batxillerat obligatori amb els mòduls? Perdrem bous i esquesques en matèria de formació professional? Aquella que deia avui el candidat que era bona o millor del que nosaltres mateixos pensem. Aquí hi ha un repte, hi ha un problema que nosaltres pensem que caldria treballar.

El candidat ha parlat de l'associacionisme; tenim parada una llei de règim jurídic de les associacions per una petita batalla entre dues conselleries, Justícia i Benestar Social. Fem la llei, decidim com volem tots plegats que funcioni lliurement la societat civil catalana, donem-li camp per córrer, deixem de practicar l'intervencionisme per capillaritat i aconseguim oxigenar la societat catalana, treballem en aquesta direcció. Nosaltres voldríem que s'hi treballés i que fos possible de treballar-hi.

I acabo amb una referència ràpida a quatre o cinc dels temes que ha plantejat el candidat en el repàs puntual del seu discurs de dimecres. Pel que fa a l'agricultura: potser sí que l'exportació va bé, potser sí que la renda agrària creix, però posem-hi a l'altre costat un 30% dels prats del Pirineu que ja no els sega ningú, que l'erm creix a Catalunya, que res no substitueix l'erm, que el paisatge es degrada, que les cooperatives, moltes, no van bé i que els pagesos cobren amb dos anys de retard les subvencions. Potser és veritat tot això altre que ha dit vostè, però posem-hi a l'altre costat això. Quants diners costaria pagar totes les subvencions que es deuen o es devien a les famílies pageses abans que els interessos bancaris se'ls cruseixin tot el benefici que la subvenció comportava. Parlem amb la Unió de Pagesos, parlem amb el sector; felicitem aquells que les coses els van tan bé, grans indústries, més aviat, noves empreses, però les famílies pageses, la família, senyor candidat, té tot el dret a pensar que si se li deuen dos milions i se li paguen amb dos anys de retard..., i agafats pel coll..., doncs, això és una cosa que ens sembla que s'ha d'arreglar. Admetent, simplement, admetent, reconeixent tot allò altre en sentit positiu que deia el candidat. Passa el mateix amb l'ocupació: l'ordre de prioritats del tema d'ocupació, de creació de llocs de treball, de creixement econòmic és per nosaltres de primeríssima magnitud; vam insistir-hi prou l'altre dia, no cal tornar-hi. El tema de la funció pública: hi ha un estudi recent que parla de l'alt grau de partidització de l'Administració pública a Catalunya; proposarem mesures per corregir aquesta situació, hauréem de treballar en aquesta direcció. La nova situació política i parlamentària ens hi ajuda, i treballem en aquest terreny.

I finalment, hi ha el tema, no menor, d'una gran entitat, de la normalització lingüística. És veritat que en el terreny escolar i de l'Administració local i autonòmica, amb matisos, la normalització lingüística ha fet un gran avenç, com és també veritat, i per això no podem continuar igual; el candidat deia: «Seguirem exactament igual.» No podem. L'ús social del català, en la vida civil, en la societat civil està molt més endarrere que en l'ensenyament i que en determinats sectors de l'Administració, i potser hem de fer alguna correcció de matisos en l'ensenyament del català o en l'ús del català a l'escola, per pura prudència, per evitar cap fractura, i

estaria bé que ho féssim. I en canvi, en el terreny social, mitjans de comunicació públics, per exemple, mitjans de comunicació privats, pes de la premsa escrita en català o en castellà a Catalunya, sectors de l'economia productiva, tenim un dèficit molt important. I per cobrir-lo no cal cap nova llei de normalització lingüística, a nosaltres ens sembla que no cal, perquè, per exemple, el tema de les quotes cinematogràfiques, el tema del cinema en català, hi ha una llei espanyola que el resol, via europea, doncs, probablement, no caldrà una nova llei. N'hi haurà prou que siguem capaços d'agafar el toro per les banyes, de començar a treballar en aquells camps en què s'ha treballat poc i de matisar tot allò que encara calgui per evitar, en qualsevol cas, que d'aquest tema, que és de primeríssima magnitud, ningú no en vulgui fer estrelles fent-ne una mala utilització. En això hem de ser prudentes. I hauríem de fer, fins i tot –sonarà estrany, sonarà..., em direu «i d'on surt ara aquest?»–, potser fins i tot hauríem de fer un esforç perquè en l'ensenyament primari i en l'ensenyament secundari no hi hagués un simple risc de devaluació i de retrocés de la forma com s'ensenyava el castellà. Hi ha algun cas –algun cas–, molt pocs, molt, molt, molt aparatosos que el castellà s'ensenyava en català, eh? (*Remor de veus.*) Vull dir que s'ha de ser, s'ha de ser en aquest tema extremament cautelós, i hem de ser capaços –i espero que se m'entengui– que de la mateixa manera que no hem avançat prou, no hem avançat prou en la normalització lingüística en la societat catalana, tenim algun tema pendent respecte al qual una certa prudència no ens aniria malament. I no ens aniria malament, sobretot, perquè nosaltres, que estem tan preocupats com vostès pels temes d'identitat, pels temes del fet diferencial, pels temes d'afirmació nacional de Catalunya, tenim un convenciment que no sabem si és compartit per vostès, i és que les identitats, les essències no són estàtiques, no són invariables, no són immutables, no són immanents. Les pàtries no vénen donades, es fan cada dia, i per fer i refer i reforçar i aprofundir la identitat catalana cal, sens dubte, cuidar i millorar les arrels, que no són arrels mortes, sinó tot el contrari, que són vives, i que, per tant, canvien i creixen, però, al mateix temps, hem de ser capaços de cultivar totes aquelles qüestions que són temes de primera magnitud i que preocupen la societat catalana.

I una darrera qüestió, senyor president, entre la llum groga i la llum vermella. Si ens instal·lem en una situació de govern minoritari, que va buscant suport parlamentari aquí i allà, a nosaltres ja ens sembla bé, sobretot si –i vaig al seu exemple de la perdigonada– a l'hora d'anar a buscar suports parlamentaris no es practica la política de la perdigonada, avui aquí, demà allà, demà passat més enllà, aquí estiro i afluixo..., és a dir, si no convertim la negociació i el diàleg en un mercadeig. La negociació i el diàleg han de ser negociació i diàleg en una direcció; vostè dirà «la del meu programa, la del meu projecte»; fins i tot d'acord, és el projecte majoritari avui per avui a Catalunya, que ha guanyat les eleccions, però per establir un diàleg que funcioni caldrà triar també entre les diferents forces polítiques amb les quals dialogar, amb quines prioritats i en quina direcció. I, naturalment, deixin-me acabar dient que per la nostra part no hi haurà absolutament cap variació en el

sentit del vot que vam fer dijous d'aquesta setmana, i, en conseqüència, és perfectament previsible allò que passarà d'aquí a poca estona.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula per respondre... (*Pausa.*) Perdó. Té la paraula el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president, de l'escó estant, si m'ho permet, ja que als ulls del nostre Grup la reunió d'aquest matí té per finalitat fonamental donar compliment a allò que estableix l'article 52 de la Llei del 25 de març de 1982, i, per tant, doncs, nosaltres només utilitzarem aquest torn per manifestar o reiterar el sentit del vot que vam emetre l'altre dia i que d'aquí a una estona tornarem a fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El candidat, el molt honorable senyor Jordi Pujol, té la paraula per al torn de rèplica a les intervencions dels presidents dels grups.

El candidat a la presidència

Senyores i senyors diputats, senyor president, s'ha dit diverses vegades en el curs d'aquestes intervencions que es preveia, se suposava, s'havia pronosticat que aquesta havia de ser una sessió de tràmit –s'ha dit–, i justament el meu dubte ahir era de si, posat que tothom deia que havia de ser una sessió de tràmit, ho havia de ser en el sentit més absolut i radical de la paraula i enllestir això amb quatre..., amb una intervenció molt curta i absolutament buida de contingut. Però a mi em va semblar que justament una cosa tan important com el debat que estem fent..., i bé, creia jo que fins i tot una exigència de deferenza parlamentària feia que valgués la pena que en alguns punts en els quals els diversos grups –poc o molt tots, alguns en una cosa, els altres en una altra– havien insistit o havien expressat les seves preocupacions o els seus desacords, que valia la pena que jo m'hi estengués una mica més, encara que fos amb el risc –per dir-ho així– d'obrir nous debats. I bé, i així ho he fet, i m'ha semblat que valia..., que sí que era bo que s'aclarissin i ampliessin algunes explicacions. Cosa que crec que jo araja, sobretot tenint present les moltes i molt diverses coses que s'han plantejat, no crec que pugui entrar ja amb més detalls. I per altra banda també es constata una cosa, que és lògica, i és que és difícil, en tot cas, fer allò que, per exemple, un orador n'ha dit «el to suau», «donar un to suau», és difícil donar un to suau, que forçosament, quan entrin concretament coses molt més concretes i molt precises, es vulgui o no es vulgui, doncs, arriba a tenir un to que de vegades no és tan suau, encara que sigui en el fons i no tant en la forma.

Per tant, jo ara, en aquesta meua última intervenció, em limito al següent. Primer, està clar quin és el nostre programa. Segon, està clar que..., ja ho he repetit, una,

dues i tres vegades, totes les vegades que ha calgut, i a més ho repetirem sempre que calgui, demostrarem que hi ha aquesta voluntat de diàleg, aquesta voluntat de pacte, aquesta voluntat d'entrar a fons en els temes, ja sigui dintre o fora del Parlament, com sigui, allà on convingui i amb qui convingui i quan convingui; aquesta voluntat, diguem-ne, d'escatir tot el que hi pugui haver de comú entre nosaltres i que es pugui permetre tirar el país endavant d'una manera ben positiva. Per tant, la voluntat és aquesta: discutir tot el que es cregui convenient, amb un esperit d'obertura total envers tothom. Ho he dit diverses vegades, abans d'ahir, dimecres també, avui..., obertes totes les portes; totes vol dir totes.

I per tant, si hem d'aprofundir en l'estudi d'això o d'allò o del més enllà, ho farem. Aprofundir –diuen– en l'estudi de l'Estatut; molt bé, doncs, aprofundim-hi. Hi ha gent d'aquesta cambra –hi ha gent d'aquesta cambra– que diu, que ha dit, en declaracions..., no avui, no durant aquest debat, però ha dit durant aquests últims temps que l'Estatut estava aplicat en un 97% –exactament va donar una vegada aquesta xifra. Hi ha gent que diu que estem molt lluny no del 97%, sinó fins i tot..., no ho sé, però de xifres..., que estem en xifres o en percentatges molt més baixos i que sobretot hi estem més baixos en termes no únicament quantitius, sinó qualitius. Bé, davant d'una divergència tan forta, entre grups que no són els de la majoria relativa que represento, sobre quin és l'estat d'aplicació de l'Estatut, potser sí que valdrà la pena que aprofundim en aquest estudi. I naturalment no cal dir que, si aquest Parlament creu que s'ha d'estudiar més a fons, doncs, quina és la situació de la petita i la mitjana empresa o la situació del camp, doncs, el Govern de la Generalitat, que té la sensació legítima i ben sincera –legítima i ben sincera– d'haver actuat –aquí i fins i tot a fora d'aquí, quan es tractava de coses que s'havien de resoldre fora del que és l'autonomia de Catalunya–, d'haver actuat d'una manera intensa, positiva, sense cap mena de complex, passant per sobre, de vegades, doncs, de tantes i tantes crítiques, que ha actuat a fons a favor de la petita i mitjana i a favor del camp, naturalment per a nosaltres no hi ha cap mena d'inconvenient que aquestes coses s'estudiïn a fons en aquest Parlament.

Per la resta, com els deia, no crec, no puc o crec que no he d'entrar en tots i cadascun dels temes que vostès han plantejat. Crec que el que queda clar, perquè se n'ha parlat, i a bastament i llargament, per part meua, és quin és el nostre programa, fins i tot entrant en coses ben de detall, ben, diguem-ne, concretes, i no cal que en això hi insistim més. I, per tant, el que queda és el següent: i és que, en el cas que aquest Parlament em doni la investidura, nosaltres farem –ja no ho tornaré a dir– el que entenc que és la nostra obligació; l'obligació perquè l'és, per la pròpia naturalesa dels fets, i a més obligació perquè entenc que és la lliçó o és el missatge que es desprèn de les eleccions del 19 de novembre.

Primera cosa, això que veig que ha sorprès o m'ha donat la sensació que sorprenia, i és que hem dit que si –repeteix– el Parlament em concedeix la investidura el Govern de la Generalitat governarà. Però és que això, per començar, és la seva obligació, d'un govern –pri-

mer, número 1. Però després perquè també tinc la sensació –tinc la sensació– que el resultat del 19 de novembre, òbviament, ens lleva la majoria absoluta, però ratifica que volen que en aquest país governi algú; i, per tant, aquest algú, suposant que aquest Parlament digui que ha de ser Convergència i Unió, ve obligat, per les lliçons que s'extreuen del veredict de electoral i perquè de fet haurà estat el missatge que ens haurà enviat el mateix Parlament, ve obligat a governar.

La segona cosa que he dit que també es dedueix de les eleccions, i també es dedueix d'aquest debat, és que es reclama d'aquest Govern –que, repeteixo, si vostès em voten la investidura, serà el govern de Convergència i Unió–, es reclama que actuï amb una gran voluntat de diàleg, i una gran voluntat de diàleg amb el Parlament i, en general, amb la societat, naturalment. Doncs bé, jo vaig dir el dimecres, i vaig repetir el dijous i he tornat a dir aquest matí, abans, que nosaltres, a més de governar, dialogarem. I dialogarem al màxim i de seguida; no pas d'aquí a tres mesos ni d'aquí a quatre mesos: immediatament. Ho hem dit i, a més, vostès ho saben. No, per tant, es tracta, ni jo ho he dit en cap moment ni ho he donat a entendre, que hi hagués una voluntat de governar en confrontació amb el Parlament; no ho he donat a entendre absolutament en cap moment. Simplement he dit, en un moment determinat, coneixedor, fins i tot al marge d'aquesta sessió, de la reacció una mica de sorpresa d'aquesta voluntat expressada per mi mateix que el Govern ha de governar, doncs, davant d'aquesta sorpresa he dit: «Escoltin, no s'hi amoïnin, perquè el Parlament en qualsevol moment pot fer notar la seva opinió i d'una manera..., amb prou pes, sobre el que faci l'actuació del Govern.» És això el que he dit, simplement. Però no hi ha pas, en absolut, cap voluntat de confrontació, perquè, òbviament, això ni podria ser ni, a més, interessa al futur Govern de la Generalitat, si vostès em donen la confiança, ni interessa a Convergència i Unió.

Per tant, això: nosaltres, recollint el que entenem que és el missatge de l'electorat i el que és el missatge d'aquest debat, nosaltres dialogarem, nosaltres parlarem amb aquest, amb l'altre i amb el de més enllà, molt a fons, però al mateix temps, naturalment, complirem amb una altra obligació; la tenim, aquesta obligació, la tenim si vostès ens donen la confiança, sí, sí, si d'aquí surto investit com apresident de la Generalitat, tenim, tinc jo i té Convergència i Unió, té l'obligació de governar tenint totes aquestes coses en compte.

Això és l'únic que em sembla que els he de dir després d'aquest nou debat i, per tant, em limito ara simplement, novament, a demanar a la cambra el seu vot d'investidura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per un torn de cinc minuts –estrictes–, intervinbran ara els diferents presidents dels grups parlamentaris.

En primer lloc, el president del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor diputat Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

or president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor candidat, això no és cap tràmit –vostè té tota la raó–, això és una sessió d'investidura i, com a tal sessió d'investidura, hem de contrastar –i hem estat contrastant– programes i possibles acords per a governar Catalunya, i a més amb voluntat de diàleg, que esperem s'aprofundeixi durant tota la legislatura, i a més a partir d'una proposta d'un candidat que porta al darrere el missatge de la ciutadania com a grup que té més suport per a intentar superar aquest tràmit.

Nosaltres hem contrastat i continuarem contrastant programes, i amb aquest diàleg, i amb un parlament molt més dinàmic del que hem fet fins avui en aquesta casa, precisament aprofitant democràticament el pluralisme i, per tant, el mandat de la ciutadania. Nosaltres ho farem amb voluntat de marcar una alternativa amb tots aquells i aquelles que vulguin contrastar amb el seu programa, que ja hem intentat demostrar fins a la sacietat cap a on va, amb idees conservadores, fer-ho des de l'esquerra, sense cap exclusivisme; nosaltres no ens proclamem com a única alternativa que hi haurà al seu programa, senyor Pujol. Del que estem convençuts és que, pactant amb vostè un programa de govern, sigui aquí o a nivell d'Estatespanyol, no va cap a l'esquerra; qui pacta amb vostè un programa de govern o una legislatura, aquí o a l'Estat espanyol, no va cap a l'esquerra, ni en temes d'ocupació ni en temes d'ensenyament, ni en recursos per als ajuntaments... Senyor Nadal, jo celebro el que vostè proposa per a un fons de cooperació municipal, i sap perfectament que aquestes eren les indicacions, les esmenes i els treballs de la Federació de Municipis de Catalunya, i que això ho va defensar un grup parlamentari al darrer debat pressupostari: el nostre. I celebro que s'hi afegeixi, i afegint moltes més coses, i que aquesta vegada –aquesta vegada– no me l'enganyin; no me l'enganyin com quan va haver de defensar en solitari, en nom del seu Grup i també de la majoria, un fons de 4.000 milions que –vostè mateix ho ha dit– era una relativa befa. Nosaltres, en aquesta contrastació, volem obrir totes les possibilitats de dinàmica d'aquest Parlament, des de l'ocupació o la producció, fins a temes que afecten, posem pel cas, a mirar tranquil·lament i de forma transparent els comptes del Servei Català de la Salut; cosa que es va votar de no fer per part dels grups, els més grans d'aquesta cambra, al final de l'anterior legislatura. Fer-ho tranquil·lament, fins i tot en el límit del que considerem que pot ser la seva il·legalitat.

Miri, sobre l'Estatut de l'autonomia, senyor candidat, perquè li quedi clar –jo no sé què diuen altres–: nosaltres continuem pensant que l'Estatut, en el seu redactat, està al 90, 95% del sostre constitucional; que reformar l'Estatut pot ser allò que diem «matar mosques amb canons». Qui no pot suprimir els governadors civils, o tan sols la paraula «civils» de «governadors civils», poc pot pretendre parlar de reforma de l'Estatut. Cal aprofundir el que tenim i, quan ho haurem exhaurit, cal anar a la reforma constitucional. I per un raonament molt senzill; no per no sé quina essència de Catalunya, no per no sé quina identitat. Catalunya és una societat contradictòria. Aquí hi ha una part de dis-

cordança entre el que vostè defensa i el que defensem nosaltres, una part d'alternativa. Nosaltres no farem mai el discurs d'apel·lar a una Catalunya idíl·lica, que camina per sobre de les persones concretes; anirem al discurs d'una Catalunya que té uns problemes de precarietat, d'agressió mediambiental, de desigualtat de sexes, de manca d'atenció a les persones, de no garantir allò que és un dret en els serveis socials, per anar a buscar aquelles competències i aquells recursos que fan falta per a fer un salt endavant. I en aquest sentit, senyor candidat, nosaltres, malgrat totes les provisionalitats que derivin d'allò que he dit que era tan important, que ho ha dit vostè, esperar els resultats del mes de març, des d'ara, el mes de gener, el mes de febrer, fins que comenci formalment la campanya electoral, Iniciativa - Els Verds desitja i planteja a tots els grups parlamentaris que treballem a fons en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

A continuació té la paraula el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Àngel Colom.

El Sr. Colom i Colom

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc voldria, ni que sigui breument, comentant dues anteriors intervencions, recordar, als senyors i senyores diputades del Partit Popular que han dit per boca del senyor Vidal-Quadras que hi havia un grup en aquesta cambra, doncs, que practicava un radicalisme en allò nacional, que pel que fa a la qüestió nacional, aquí a Catalunya, l'única força política que se situa fora del consens majoritari, per tant l'única força política radical pel que fa per la qüestió nacional, que jo sàpiga, a Catalunya –no en conec d'altra–, és el Partit Popular.

Dubto que el senyor Nadal –dubto que el senyor Nadal– vulgui o sigui la seva pretensió de reduir l'acció del Parlament, quan ell precisament, i nosaltres, i tots, jo diria, hem de procurar fer-la al més àmplia possible, al més complerta possible. Que en aquest Parlament es creïn diverses comissions d'estudi d'urgència, importants, com pot ser la d'estudiar la viabilitat del concert econòmic o la de l'aprofundiment de l'autogovern, que a més a més..., jo penso que això és important, molt important, i això no treu la feina de l'acció de control, de l'acció d'impuls parlamentari que aquesta cambra ha de fer.

Celebro sincerament, celebro i celebrem –espero i desitjo– tots, la nova etapa que s'obre en aquest Parlament, una etapa que possibilita molt més l'acord, una etapa que ha de forçar molt més el treball, una etapa que ha de possibilitar que l'impuls que a vegades femem contra una paret ara sigui un impuls efectiu, perquè la nova etapa ho permet, i que el control que a vegades se'ns escapolia de les mans per la majoria absoluta, ara es podrà fer amb més precisió, amb més rigor. Però jo penso que és molt important, sincerament, creiem que és molt important que s'obrin les portes, que es puguin obrir importants, allò, passades ja, passades quatre legislatures,

amb la legislatura que amb normalitat ha de portar-nos pràcticament a les portes del segle XXI, Catalunya, el seu Parlament, la seva cambra legislativa estudiï amb rigor, amb el temps que faci falta, el concert, la reforma, la millora de l'Estatut d'autonomia i el que faci falta. He dit aquestes dues perquè em sembla que són de política general, que afecten totes les altres, en definitiva, no? I, per tant, li hem de donar, crec, la importància, nosaltres li donem la importància que tenen; per això les hem proposades. Lamentaria pensar que, com que som nosaltres que les hem proposades, doncs, ara digui: «No cal que ens hi perdem, en les comissions d'estudi. No, si hagués tingut un altre la idea, potser sí.» Però no es tracta de la idea, tant és; l'important és que es facin i jo entenc que sembla que serà possible en aquesta quarta legislatura que avancem per aquí.

Ara, que quedi clar, senyor candidat i senyores i senyors diputats, jo entenc, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que, si encarem l'estudi del concert econòmic i de la reforma de l'Estatut en una primera fase, vol dir que d'aquí es derivaran polítiques legislatives i de govern. I hem de fer possible, i el nostre Grup així ho entén i així ho possibilitarà, que d'aquí es facin possibles polítiques legislatives i de govern.

Entenem que s'han obert unes quantes portes, aquestes dues que he dit, però també la de portar a aquesta cambra i debatre-ho a fons i estudiar-ho a fons la situació de l'empresa petita i mitjana a Catalunya i derivar-ne aquelles polítiques socioeconòmiques necessàries per a l'economia productiva. I al mateix temps també que entenem que hi haurà una acció prioritària sobre la pagèsia per corregir els dèficits estructurals reals que hi ha a la pagèsia a Catalunya. I passi el que passi, es faci com es faci, del que sí que estic convençut, senyor candidat, és que a Catalunya, que li calen aquestes polítiques, la necessitat portarà que finalment s'hagin de fer, de dur a terme, d'aplicar. Celebraríem molt que la cinquena legislatura d'aquesta cambra deixés el nostre país, Catalunya, a les portes del segle XXI justament amb l'horitzó encarat per a l'augment important d'autogovern, de sobirania, i que això afectaria, òbviament en positiu, les persones. No es pot parlar d'autogovern sense parlar de les persones. I crec que ningú no parla de Catalunya ni d'autogovern sense pensar que és per afavorir, evidentment, les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula per intervenir en el torn, també per l'espai de cinc minuts, el president del Grup Parlamentari Popular, el senyor diputat Aleix Vidal-

Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Sí, gràcies, gràcies, senyor president. A Catalunya no hi ha, no existeix, llevat en la imaginació d'algú, cosa que és respectable, no existeix cap consens majoritari sobre el país que deixi fora més de quatre-cents mil catalanes i catalans a les darreres eleccions autonòmiques i, se-

gons estudis d'opinió fiables, prop de vuit-cents mil d'aquí a pocs mesos, el mes de març. (*Remor de veus.*) Vull dir, això no és un consens majoritari, això seria un plantejament d'exclusió. El Partit Popular esreferma disposat a parlar amb tothom, a entendre's amb tothom, per tal de servir els autèntics interessos generals de Catalunya.

No puc evitar, per l'alta consideració personal que li tinc i per cortesia parlamentària, de fer una referència a l'amable comentari que el senyor Nadal ha fet sobre el Partit Popular. Senyor Nadal, jo crec que, en aquest àmbit, el fet diferencial ha d'operar; és a dir, que en l'àmbit general espanyol vostès i nosaltres ens trobarem en el camp de l'honor del mes de març i guanyarà el que guanyi i el que decideixin el conjunt dels espanyols. Aquí, la situació en l'àmbit de les competències d'aquesta cambra, que són moltes i molt extenses, la situació té matisos i diferències i peculiaritats que hem de tenir en compte. Quan vostè em diu —un argument, si em permet, una mica simple, no?—: «Escolti, vostès són disset, nosaltres trenta-quatre.» Doncs, jo podria entrar en això i dir-li: «Sí, però vostè coneix algun cas en què el primer partit de l'oposició baixi quan baixa el partit que està en el Govern?» I aleshores entrariem en una dinàmica que no seria bona per a ningú, no? Jo crec que nosaltres el que hem de fer és no entrar en aquest tipus de discussions aquí i per a les coses que tractem aquí, perquè mentre vostè i jo fem això, aleshores el senyor Pujol es pot escapolir, i això no és el que ens interessa.

La proposta que vostè ha fet —o ha recordat— sobre que l'alcalde fos el representant ordinari de la Generalitat a l'Ajuntament és una proposta que va defensar, si no ho recordo malament, el nostre Grup i que en el nostre programa, que no sé si vostè coneix, el nostre programa de les últimes autonòmiques —perquè no tinc notícies que el programa del PP a les últimes autonòmiques hagi estat encara inclòs en l'índex d'obres prohibides per la Fundació Sistemes—, si vostè el llegeix, el programa del PP, veurà que la proposta d'Administració única catalana, és a dir que la Generalitat utilitzi els ajuntaments i el poder local com el seu braç administratiu, és una de les peces importants del nostre plantejament quant a la millora de l'Administració catalana.

I deixi'm dir una cosa sobre la llengua. Aquests dies s'ha comentat que en el nostre discurs la llengua no s'havia tractat de forma central. Deixi'm dir una cosa sobre la llengua i una cosa que els prego que, en fi, els demano sincerament i humilment que escoltin amb atenció: «L'amor no es normalitza, s'inspira.» A Irlanda, a Irlanda es va fer un gran esforç per recuperar l'*irish*, el gaèlic. El president De Valera, per cert d'origen espanyol, va fer un enorme esforç, van esmerçar moltíssims recursos, enormes infraestructures, logística humana, per tal de recuperar l'*irish*. I, bé, no han assolit el seu objectiu, perquè, a diferència del que ens passa aquí, no hi havia la voluntat que existeix aquí per part de la immensa majoria, per no dir de la totalitat dels ciutadans de Catalunya, de conèixer, d'emprar, d'estimar, de respectar la llengua catalana. Per tant, creguin-me, de veritat, el secret perquè l'impuls, l'enfortiment, l'extensió de l'ús del català, l'ús social, sigui un èxit és la llibertat i l'espontaneïtat. Tot el que sigui

una intervenció excessiva amb tons coactius des del poder públic és negatiu per a la mateixa llengua catalana. I els ho diem des de l'estimació més profunda i més sincera de la llengua catalana.

I per acabar, senyor candidat, vostè insisteix que vol tenir totes les portes obertes. Ahir, o abans-d'ahir, un dels presidents de grup parlava amb certa ironia de les seves postures eclèctiques; tenir totes les portes obertes no és eclecticisme, és confusió, és indefinició. Vostè, en els mesos que vindran —i jo li torno a aconsellar que no ho retardi—, vostè haurà de tancar algunes portes, però no al nas de ningú, sinó amb educació i amb correcció, i haurà d'obrir-ne altres, també, doncs, amb educació, i potser amb precaució; però totes obertes no les hi podrà tenir —cregui'm—, perquè, si no, les eleccions del març —hi torno a insistir— podrien ser els idus de març. Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el president del Grup parlamentari Socialista, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Vidal-Quadras, en la primera part de la seva intervenció vostè ha fet justament allò que pretenia evitar, és a dir, parlar de nosaltres, dels socialistes, i deixar que el senyor Pujol s'escapolís. No ho torni a fer perquè està perdent el temps. I deixi la Fundació Sistemes tranquil·la, perquè li hauria de recordar la censura de llibres de text al País Valencià; deixem-ho estar. (*Remor de veus.*)

La intervenció, la intervenció de rèplica del candidat fa innecessària, em sembla a mi, qualsevol contrarèplica. Deixin-me simplement dir una cosa per si hi hagués hagut en la meua intervenció anterior alguna confusió: el Partit dels Socialistes de Catalunya ha fet, està fent i continuarà fent una contribució decisiva i irrenunciable a la cohesió social i a la convivència de Catalunya, i ens trobaran sempre, sempre, contra qualsevol deriva lerrouxista que pugui haver-hi a la nostra societat.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet. El nostre Grup vol expressar el seu ferm propòsit d'intentar arribar a consens en aquesta legislatura amb tots els grups parlamentaris i, per tant, com que no entenem prudent utilitzar ara aquest torn de posicionament per criticar tots els altres grups, com han fet alguns, doncs, acabaria aquí les meves paraules. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé.

Senyores i senyors diputats, aquesta presidència, amb la conformitat i l'acord dels presidents dels grups i els portaveus parlamentaris, proposa que es procedeixi immediatament a la votació sense haver de fer cap suspensió de la sessió. Per tant, i consegüentment com que es produeix l'assentiment de tota la cambra, procedirem ara a la votació.

Prego als uixers que facin anar els timbres cridant a votació.

Els vull demanar una cosa, senyores i senyors diputats: que, quan pronunciïn el seu vot individualment, ho facin amb veu forta, perquè una de les dificultats del recompte d'ahir va ser que algun vot no es va escoltar suficientment bé.

Senyores i senyors diputats, el procediment serà el mateix que vam fer en la votació d'abans-d'ahir. Els vots són –ho recordo per si algú hagués estat absent, hi havia algun diputat absent– «sí», «no» o «abstenció». Si ho va fer ahir el vicepresident primer, avui ho farà el vicepresident segon, treure el número pel qual començarem el recompte, la crida. (*El vicepresident segon treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.*) El número 69. (*Remor de veus.*)

Comença la crida dels senyors diputats per a la votació.

El secretari tercer

Josep Micaló i Aliu: «Sí.»
 Josep Enric Milló i Rocher: «Sí.»
 Simeó Miquel i Peguera: «Sí.»
 Josep Mir i Bagó: «Abstenció.»
 Maria Dolors Montserrat i Culleré: «Abstenció.»
 Salvador Morera i Tanyà: «Abstenció.»
 Dolors Murillo i Cabré: «Sí.»
 Pere Mutje i Pujol: «Sí.»
 Maria Dolors Nadal i Aymerich: «Abstenció.»
 Joaquim Nadal i Farreras: «Abstenció.»
 Manuel Nadal i Farreras: «Abstenció.»
 Trinitat Neras i Plaja: «Sí.»
 Joaquim Novella i Izquierdo: «No.»
 Raimon Obiols i Germà: «Abstenció.»
 Ignasi Oleart i Comellas: «Abstenció.»
 Joan Oliart i Pons: «Abstenció.»
 Maria Olivares i Usac: «No.»
 Esteve Orriols i Sendra: «Sí.»
 Eva Palau i Gil: «Sí.»
 Maria Glòria Pallé i Torras: «Sí.»
 Pere Jordi Piella i Vilaregut: «Abstenció.»
 Ferran Pont i Puntigam: «Sí.»
 Jordi Portabella i Calvete: «Abstenció.»
 Joan Puigercós i Boixassa: «Abstenció.»
 Joaquim Pujol i Figa: «Sí.»
 Josep Maria Rañé i Blasco: «Abstenció.»
 Joan Raventós i Pujadó: «Sí.»
 Rafael Ribó i Massó: «No.»
 Joan Ridaó i Martín: «Abstenció.»
 Ignasi Riera i Gassiot: «No.»
 Joan Rigol i Roig: «Sí.»
 Joan Maria Roig i Grau: «Sí.»
 Víctor Ros i Casas: «Abstenció.»
 Joan Manuel Sabanza i March: «Sí.»
 Josep Maria Sala i Griso: «Abstenció.»

Josep Maria Salvatella i Suñer: «Sí.»
 Flora Sanabra i Villarroya: «Sí.»
 Josep Sánchez i Pagès: «Sí.»
 Martí Sans i Pairuto: «Abstenció.»
 Josep Serratusell i Sitjès: «Sí.»
 Daniel Sirera i Bellés: «Abstenció.»
 Antoni Siurana i Zaragoza: «Abstenció.»
 Daniel Terradellas i Redon: «Abstenció.»
 Carme Tolosana i Cidón: «Abstenció.»
 Benet Tugues i Boliart: «Abstenció.»
 Montserrat Tura i Camafreita: «Abstenció.»
 Araceli Vendrell i Gener: «Sí.»
 Maria del Carme Vidal i Xifre: «Sí.»
 Aleix Vidal-Quadras i Roca: «Abstenció.»
 Víctor Vila i Giró: «Sí.»
 Ramon Vilalta i Oliva. (*El diputat és absent.*)
 Jacinto Vilardaga González: «Abstenció.»
 Josep Lluís Vilaseca i Guasch: «Sí.»
 Josep Abelló i Padró: «Abstenció.»
 Jaume Aligué i Escudé: «Sí.»
 Julio Ariza i Irigoyen: «Abstenció.»
 Lluís Armet i Coma: «Abstenció.»
 Jordi Ausàs i Coll: «Abstenció.»
 Joan Aymerich i Aroca: «Sí.»
 Lluís Badia i Chancho: «Sí.»
 Rosa Barenys i Martorell: «Abstenció.»
 Josep Bargalló i Valls: «Abstenció.»
 Joan Barios i Ortiz: «Abstenció.»
 Jesús Bartolomé i Carrascal: «Sí.»
 Ernest Benach i Pascual: «Abstenció.»
 Joan Blanch i Rodríguez: «Abstenció.»
 Joan Boadas i Masoliver: «No.»
 Isidre Bonet i Palau: «Abstenció.»

La secretària quarta

Meritxell Borràs i Solé: «Sí.»
 Josep Lluís Boya i González: «Sí.»
 Rosa Bruguera i Bellmunt: «Sí.»
 Manuel Bustos i Garrido: «Abstenció.»
 Magí Cadevall i Soler: «Abstenció.»
 Ramon Camp i Batalla: «Sí.»
 Jaume Camps i Rovira: «Sí.»
 Josep Maria Carbonell i Abelló: «Abstenció.»
 Martí Carnicer i Vidal: «Abstenció.»
 Josep Lluís Carod-Rovira: «Abstenció.»
 Joan Manuel Carrera i Pedrol: «Sí.»
 Eudald Casadesús i Barceló: «Sí.»
 Jordi Casas i Bedós: «Sí.»
 Enric Castellnou i Alberch: «Sí.»
 Josep Clofent i Rosique: «Abstenció.»
 Higiní Clotas i Cierco: «Abstenció.»
 Àngel Colom i Colom: «Abstenció.»
 Celestino Corbacho i Chaves: «Abstenció.»
 Josep Curto i Casadó: «Abstenció.»
 Marià Curto i Forès: «Sí.»
 Antoni Dalmau i Ribalta: «Abstenció.»
 Manuela De Madre i Ortega: «Abstenció.»
 Montserrat Duch i Plana: «Abstenció.»
 Ramon Espadaler i Parcerisas: «Sí.»
 Salvador Esteve i Figueres: «Sí.»
 Josep Maria Fabregat i Vidal: «Abstenció.»
 Estanislau Felip i Montsonís: «Sí.»
 Josep Lluís Fernández i Burgui: «Sí.»
 Joan Ferran i Serafini: «Abstenció.»

Francesc Ferrer i Gironès: «Abstenció.»
 Joaquim Ferrer i Roca: «Sí.»
 Carme Figueres i Siñol: «Abstenció.»
 Josep Maria Francàs i Porti: «Abstenció.»
 Roc Fuentes i Navarro: «No.»
 Joan Ganyet i Solé: «Abstenció.»
 Isidre Gavín i Valls: «Sí.»
 Marina Geli i Fabrega: «Abstenció.»
 Marià Gil i Agné: «Abstenció.»
 Víctor Gimeno i Sanz: «No.»
 Joan Granados i Duran: «Sí.»
 Ignasi Guardans i Cambó: «Sí.»
 Jordi Guillot i Miravet: «No.»
 Xavier Guitart i Domènech: «Abstenció.»
 Enric Herranz i Masó: «Abstenció.»
 Rafael Hinojosa i Lucena: «Sí.»
 Josep Huguet i Biosca: «Abstenció.»
 Francesc Iglesias i Sala: «Sí.»
 Jaume Jané i Bel: «Sí.»
 Fidel Lora i Lillo: «No.»
 Rafael Luna i Vivas: «Abstenció.»
 Pere Macias i Arau: «Sí.»
 Josep Maldonado i Gili: «Sí.»
 Francesc Marhuenda i Garcia: «Abstenció.»
 Macià Alavedra i Moner: «Sí.»
 Antoni Comas i Baldellou: «Sí.»
 Francesc Xavier Marimon i Sabater: «Sí.»
 Artur Mas i Gabarró: «Sí.»
 Joan Maria Pujals i Vallvé: «Sí.»
 Xavier Trias i Vidal de Llobatera: «Sí.»
 Jordi Pujol i Soley: «Sí.»
 Imma Mayol i Beltran: «No.»
 Francesc Codina i Castillo: «Sí.»
 Xavier Bosch i Garcia: «Abstenció.»

Raimon Escudé i Pladellorens: «Sí.»
 Simon Pujol i Folcrà: «Abstenció.»
 Domènec Sesnilo i Rius: «Sí.»
 Joan Reventós i Carner: «Abstenció.»

El president

Procedim al recompte.

(Es procedeix al recompte dels vots.)

Senyores diputades, senyors diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: 60 «sí», 63 abstencions i 11 «no». Atès que en la votació el molt honorable senyor Jordi Pujol ha obtingut 60 vots i, per tant, assoleix la majoria que requereix l'article 52 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, es fa avinent que resta investit president de la Generalitat. La investidura serà comunicada a sa majestat el rei perquè el nomeni president de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, unes molt poques paraules de clausura d'aquesta llarga sessió d'investidura. Aquesta presidència felicita el senyor president, tot formulant el desig que l'encert acompanyi en aquesta quinta legislatura la gestió del molt honorable president Jordi Pujol.

Tan sols em resta, a tots vostès, agrair a tots els parlamentaris el capteniment observat, que ha permès que aquesta sessió d'investidura tingués la dignitat i la solemnitat requerides.

Les paraules rituals són: s'aixeca la sessió. *(Llargos aplaudiments.)*

(Són les dues del migdia i deu minuts.)